

Yaşasın Türk ve Kürt halklarının birliği!
Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük!

Herbıjî yekıtî ya gel ên Tırk û Kurd!
Jı Partî Komınîst Turkî'ra azadî!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin

Yıl: 5, Sayı: 86-87
18 Şubat 1978

Utku işçilerin! MESS dize geldi

Kazanılan haklar

- Aylık ücrete 4500 lira ile 7200 lira arasında zam alındı.
- En az bir maaş ilâve ikramiye alındı
- Yakacak, bayram, izin ödeneklerine yüzde 200 zam yapıldı
- Grevde geçen sürelere ait ikramiyeler ve yan ödemeler verilecek
- Çalışma süreleri birinci yıl haftada 47,5 saate, ikinci yıl 46,5 saate indirildi
- Yıllık izinlerde ilk kademelere 3'er, son kademeye birer gün ilâve edildi

İşçi sınıfımızın savaşı sömürüyü de ezip geçecektir!

Türkiye işçi sınıfı, savaş tarihine yeni bir utkuyu daha yazdı. İşbirlikçi-tekelci burjuvaziye, MESS patronlarına karşı direnen Maden-İş üyesi işçiler MESS'i dize getirdiler. İşçiler, 6 ocak günü üretimi yeniden ele aldılar.

Bu tarihsel utku, yurdun her köşesinde olduğu gibi, yurt dışında da hızla duyuldu. Londra'da Maden-İş'le Dayanışma Komiteleri utku haberini bütün fabrikalara, okullara yaydı. İşçiler, öğrenciler sevinçle utkuyu kutladılar.

Bu tarihsel grevi büyük bir başarıyla yöneten Maden-İş sendikası, direnişin nedenleri, gelişmesi ve utkusu üzerine kamuoyuna geniş bir açıklama yaptı. Açıklama özetle şöyle:

"MESS, irili-ufaklı beş on işyerini bir grup içinde toplamak, bunların sözleşme koşullarını ortak ve aynı düzeyde belirlemek, yürürlüklerini birleştirmek istiyordu. Böylece bir kere, tekellere bağlı büyük işletmelerin ücret ve diğer hakları, aynı grup içindeki küçük işletmelerin koşullarıyla bağlantılı olarak düşecekti.

İkinci olarak bizi tek tek işyerlerinde değil, grup içindeki tüm işyerlerinde greve zorlamak istiyorlardı. Onların hesabına göre sendikanın önünde iki yol kalacaktı: Ya düşük ücretlere evet demek, işçilerin çıkarlarını korumamak, ya da uzun süreli toplu greve dayanamayıp parçalanmak, dağılıp gitmek.

Grup sözleşmeleri MESS tarafından bu amaçlarla getirildi. Sendikamız Maden-İş, işçi haklarını korumak için buna karşı çıktı. Uzun süreli toplu grev deneyimimiz olmadığı ve mali olanaklarımız kısıtlı olduğu için, tekellere karşı yeterli hazırlıklara sahip olmadığımız için

Arkası 7. Sayfada

TKP Merkez Komitesi'nin hükümet üzerine ilericilere ışık tutan bildirisi

Savaşım durmayacaktır

TKP ulusun ezici çoğunluğunu ulusal demokratik cephede birleştirmek için savaşıyor

Gerici-faşist karması Demirel hükümeti düştü. Hızlandırdığı ekonomik, politik, sosyal bunalımların altında çöktü. İşçi sınıfının, geniş emekçi yığınların emperyalist boyunduruğa, işbirlikçi, tekelci burjuvaziye, onların dayattığı yıkım politikasına, faşist tırmanışa, işsizliğe, pahalılığa karşı savaşlarıyla sarsıldı, yıkıldı. Bunun en belirgin, canlı örneği aylardır süren Maden-İş'in metalurji işçilerinin grevi ve demokratik güçlerin bu grevle kurduğu dayanışmadır. TKP gerici-faşist karması hükümetin kurulduğu ilk günden, bu hükümetin halka yoksulluk, açlık, gözyaşı ve kandan başka birşey getirmeyeceğini söylemiştir. Bu hükümetin yıkılması, yerine demokratik bir hükümetin kurulması için işçi sınıfımızı, halkımızı, tüm antiemperyalist, demokratik, ilerici güçleri eylem birliğine çağırmıştır. Gelişmeler TKP'nin politikasını doğruluğunu kanıtlamıştır.

Emperyalist çevreler, işbirlikçi burjuvazi bunalımdan yeni çıkış yolları arıyor. Bu yolların başında NATO'cuların, Koçların, holdingçilerin AP-CHP ortak hükümeti önerisi geliyor. Kurulan hükümet bu yolda atılan bir adımı oluşturuyor. Ecevit hükümetinde Sükanlar, Fevzioğullar ve AP'nin truva atları, faşizmi palazlandıranlar yer alıyor. Bu hükümette CHP'nin sağa açılan üst yönetimi ağır basıyor. Bu kimseler gerici-faşist karması

Arkası 7. Sayfada

DİSK'in 11. Kuruluş yıldönümü kutlandı

TKP Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın DİSK'e mesajı

(İşçinin Sesi Radyo Ajansı)

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Yönetim Kurulu'na,

Sayın Sendikacı Arkadaşlar,

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'in kuruluşunun 11. yıldönümünü Türkiye Komünist Partisi adına ve kendi adıma kutlar, savaşımımızda yeni başarılar dilerim.

DİSK'in kurulması Türkiye işçi ve sendika hareketinde uzun bir savaş birikiminin ürünü, yeni, tarihsel bir aşamanın başlangıcı olmuştur. Çok çetin savaş koşullarında geçen onbir yıllık süreç bu gerçeği sergilemektedir. İşçi sınıfı için DİSK bir savaş okulu olmuştur. Bu süre içinde DİSK'in gelişmesi yağdan kıl çeker gibi olmamıştır. Sarı sendikacılığı olduğu gibi, işçi sınıfını, sendikaları burjuvazinin kuyruğuna takma eğilimlerini, sınıf uzlaşmacılığını, tutucu, oportü-

Arkası 7. Sayfada

"Barış ve Sosyalizm Sorunları" dergisi toplatıldı

Barış ve Sosyalizm Sorunları dergisinin Ekim sayısı, ceza yasasının 142. maddesi bahane edilerek toplattırıldı. Derginin yazı işleri müdürü Ahmet Taştan hakkında soruşturma açıldı.

Toplattırma kararına gerekçe olan bilirkişi raporu faşist eğilimli Sulhi Dönmezer tarafından verilmiştir. *Barış ve Sosyalizm Sorunları*, 1958'den bu ya-

Arkası 7. Sayfada

İTÖF 15. Kongresi yapıldı

İTÖF 15. Olağan Genel Kurulu'ndan bir görünüş

İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu(İTÖF)'nun 15. Olağan Genel Kurulu 12 şubat 1978 pazar günü Londra'da toplandı. İngiltere'nin çeşitli kentlerindeki öğrenci derneklerini ve bireysel üyeleri temsilen gelen delegelerin yanısıra, çok sayıda gözlemci ve dinleyici de genel kurula katıldı. İTÖF 15. Genel Kurulu bugüne dek yapılan genel kurulların en yığınsalı, en görkemlisi oldu. Genel Kurul bir yıllık yoğun bir çalışmanın ürünüydü.

15. Genel Kurul, İngiltere'deki öğrencilerin tek demokratik yığın örgütü olan İTÖF'ün gittikçe yığınsallaşmasının bir kanıtıydı. İTÖF'e üye olmak için başvuran Leicester ve Southwark öğrenci derneklerinin ve 126 kadar bireysel üyenin üyelikleri oybirliğiyle onaylandı.

Söz alan tüm delegeler, yurdumuzdaki faşist saldırıları kınadılar. Faşizm tehlikesine karşı ilerici güçlerin UDC'de birliklerinin gerekliliğini vurguladılar.

Arkası 7. Sayfada

BAKIŞ

Sendikal birlik

(TKP'nin Sesi Radyosu'ndan alınmıştır)

"Ecevit hükümetinin kurulmasıyla, emperyalizmin kışkırttığı faşizm tehlikesi azalmadı. Bu tehlike, bütün demokratik güçlere genel bir saldırı niteliğini kazandı."

"Durum böyleyken DİSK'in yeni yöneticileri, kongrede alınan faşizme ve emperyalizme karşı savaşım kararını uygulamıyorlar. Aktif bir anti-faşist, anti-emperyalist politika yürütmüyorlar. Yaptıkları, en çok, bu savaşımı Meclis'in kapısından içeri sokmaktır. O da gevşek ve yumuşak yöntemlerle, süreklilikten yoksun olarak.

DİSK'in uzun yıllardan beri demokratik haklar için faşizme karşı savaşta, pişmiş, çelikleşmiş yığınını pasifliğe çekmek bugün, bu konfederasyonun başını çekenlerin başta gelen politikası olarak beliriyor.

Bu sendikacıların Türk-İş'teki sosyal demokratları DİSK'e çekerek sendikal birliği sağlama iddialarının politik bir amacı olduğu derhal anlaşılıyor. Bu da, DİSK'teki devrimci tabanı, işçi sınıfının en bilinçli, örgütlü, savaşkan kolunu izole etmek ve onu azınlığa düşürerek kendi durumlarını sağlamlaştırmaktır."

"TKP, her zaman sendikaların birliğinden yana oldu. Bugün de öyledir. Ne var ki, sosyal demokratların sendikal birlikten anladıkları sendikaları burjuvaziye yamamak anlamını taşımaktadır. TKP, sosyal demokratların birlik belgisi altında işçi sınıfını aldatma taktiği, uzlaşmacılığı sendikalara egemen kılma oyunları karşısında susmayacaktır.

"Özgürlük Yolu"nun çarpıtmalarına yanıt:

TKP düşmanlığı çıkmaz yoldur!

"Özgürlük Yolu" dergisi hemen her sayısında TKP'ye saldırıyor. Özgürlüğün yolu TKP düşmanlığından geçmez. TKP düşmanlığı özgürlük yolu değil, çıkmaz yoldur!

Derginin 29. sayısında TKP'ye, İ. Bilen'e çirkince saldıran bir yazı çıktı. Bu yazıda, gerçekte Rasim Davaz imzalı bir yazı, R. Davos, yani İ. Bilen imzalı olarak yansıtılıyor. Böylece İ. Bilen'le ilgisi olmayan bir yazı, onunmuş gibi gösteriliyor. En çirkin bir dille veryansın ediliyor. Üstelik bu yapılırken de "İşçinin Sesi"nin 26.12.1976 günlemeli sayısındaki "Maocular baltayı taşa vurdular" yazısı "kanıt"(?) olarak gösteriliyor.

Bu bir yanlışlık mıydı? Dedik belki bir yanlışlıktır. Biz uyaralım dedik. "Özgürlük Yolu" dergisine bir mektup gönderdik ve yaratılan karmaşanın "dergide açıkça yayınlanarak" düzeltilmesini istedik. "Belki yanlışlıktır" düşüncesiyle hareket ettiğimiz için, o zaman mektubu oldukça dostça yazdık. Bugün durum değişti. Düzeltme yayınlanmadı. Ortaya çıktı ki iş yanlışlık değil. TKP'ye, İ. Bilen'e saldırabilmek için gerçekleri "bilinçli olarak" çarpıtmaktır. Başka bir deyişle, işçi sınıfının savaşımını Türk Kürt diye "bilinçli olarak" bölmeye çabalamaktır.

Bu durumda biz "Özgürlük Yolu"na gönderdiğimiz mektubu aşağıda yayınlıyoruz.

Özgürlük Yolu Dergisi Yazıişleri Müdürlüğü'ne:

Derginizin ekim 29 sayısında "Ulusal Sorun ve TKP" başlıklı bir yazı çıktı. *İşçinin Sesi* hakkında bu yazıda sözü edilen olumlu izlenimlerinize teşekkür ederiz. Ancak şunu belirtelim ki, TKP'ye karşı tutumunuza karşın, *İşçinin Sesi* hakkında olumlu izlenimlerinizin olması bizi şaşırttı. *İşçinin Sesi* TKP'nin resmi yayın organı değildir ama gazetede sık sık yinelediğimiz gibi, yolumuz TKP'nin yolu, dilimiz TKP'nin dili, savaşımız TKP'nin savaşıdır.

İşçinin Sesi, izlediği yolun doğal sonucu olarak emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı yürütülen savaşta Türk-Kürt işçilerinin, emekçilerinin birliğine özel önem veriyor. Bu birliği pekiştirmek için Kürtçe yazılar yayınlamaya büyük çaba harcıyor. Ne var ki, Kürt işçi arkadaşlarımız uzun yılların asimilasyonu sonucunda Kürtçe konuşabilseler bile yazamıyorlar. Bu nedenle şimdiye dek tek bir şiir yayınlayabildik. Hedefimiz bir sayfası Kürtçe *İşçinin Sesi*'dir. Çabalarımızı bu hedefe ulaşana dek sürdüreceğiz.

Bu mektubun ana nedenine gelince Yukarıda sözü geçen yazıda R. Davos — Rasim Davaz konusunda bizi de yakından ilgilendiren bir karışıklık var. Üstelik büyük ölçüde sizin dikkatsizliğinizden kaynaklanan bu karışıklığa dayanılarak İ. Bilen'in Leninci çizgisine leke sürülüyor. Bu nedenle, düğümü çözmek gerekiyor:

1. Kürdistan'daki ayaklanma üzerine 1937'de Komintern Bülteni'nde çıkan gerçekten Kemal kuyrukçusu yazı, Bülten'de Rasim Davaz imzalıdır. Siz bunu R. Davos imzalı diye yansıtıyorsunuz.

R. Davos ile Rasim Davaz *ayrı* kişilerdir. R. Davos adıyla İ. Bilen yazmıştır. İ. Bilen'in Rasim Davaz ile hiçbir ilgisi yoktur. Bunun böyle olduğu, TKP yayınlarında çıkan R. Davos (İ. Bilen) imzalı "Faşist Almanya'nın Türkiye'ye Yayılışı" broşürünün 7. sayfasından da açıkça anlaşılıyor.

Maocular Kürt devrimcileri ni TKP'ye karşı kışkırtmak için adlarda karmaşa yarattılar.

2. 24 aralık 1976 günlemeli *İşçinin Sesi*'ndeki "Maocular Baltayı Taşa Vurdular" başlıklı yazı, "Faşist Almanya'nın Türkiye'ye Yayılışı"na ilişkindir. "Faşist Almanya'nın Türkiye'ye Yayılışı" İ. Bilen'in R. Davos imzasıyla 1938'de Komintern Bülteni'nde çıkmış bir yazısıdır. Maocular R. Davos'u Rasim Davaz yaparak yayınladılar. R. Davos'la Rasim Davaz'ı karıştırdılar. Ama sonuçta İ. Bilen'in yazısını Aydınlık'ta yayınladılar ve baltayı taşa vurdular. *İşçinin Sesi* 24 aralıkta işte bunu açıklıyordu.

Maocular R. Davos'un İ. Bilen olduğunu kendi açılarından "yüz kızartıcı" bir deneyle öğrendiler. Ama sonra bundan yararlanmaya kalkıştılar. Ve bu kez de Rasim Davaz imzalı, o Kemal kuyrukçusu yazıyı R. Davos diye yayınladılar. Amaçları Kürt devrimcilerini R. Davos'a yani İ. Bilen'e karşı sürmekti. Derginizde çıkan yazı, ne yazık ki bunu başardıklarını gösteriyor.

3. TKP'den birinin Kürdistan ayaklanması üzerine öylesine Kemal kuyrukçusu bir yazı yazabilmesine gelince: Bu, TKP içinde varolmuş iki çizgi ile bağlıdır. Sağ oportünistler, Kemal kuyrukçuluğu, legalizm, likidasyon, ulusçuluk ve akla gelen her günahı işlemişlerdir. İ. Bilen'in 55 yıllık parti yaşamının en önemli yanlarından biri, bu sağlara karşı Leninci savaş yürütmüş olmasıdır. Bu savaşla birlikte 24 Mayıs 1973'e varılmıştır. Siz bu gerçeği görmüyorsunuz. Kullandığınız "Bay Bilen" uslubu çok çirkin kaçıyor. O Bay Bilen değil, Türk ve Kürt tüm Türkiye işçilerinin, emekçilerinin kurtuluşu için yaşamını Leninci savaş yoluna adamış büyük bir komünisttir. TKP de Türk komünistlerinin değil, Türk-Kürt tüm Türkiye işçi sınıfının tek partisidir.

Bizim sizden dileğimiz, R. Davos-Rasim Davaz konusunda sizin dikkatsizliğinizden doğan karışıklığı derginizde yayınlayacağınız bir açıklamayla gidermenizdir.

Devrimci selâmlarımızla,
İ. S.

Herbıjî yekıtî ya gel ên Kurd û Tırk!...

Jı Partî Komınîst Turkî'ra azadî!...

A. Qalender, Diyarbakır

Komar a Turkî, vaye 55 sal ê xwe tijekır. Lı Komar a Turkî, jı yekî zêdetırnetewa, gel û netewayî yên kêmasî hene. Ev netewa û netawa yên kêmasî dı bın ê zordestiyek û neheqiyek dıjwar da dıjîn. Bı her awayî, heq ê wan ê netewayî, demokratî û mırovatî jı wan bı zordarî hatîye standın, — Zıman ê wan, çanda yê wan, vije yên wan, dîrok a wan, pırtûk, kovar û rojname yên wan bı kurtî her tışt ê van netewa û netewa yên kêmasî hatîye qedaxekırın ê. Û bûrcûvazı yê Turkî dı xwaze, vê sazûman a hovitî heya dawîyê domdar bıke.

Jı vê 55 sal berê, gava 7 Dıwêl'ên dev bı xwîn, hatın erd û zewî, bajar û gund ên Enadol'ê zeftkırın: E van netewa ên ku îroj bındestın — Kurd, Laz, e.d.— tev bın yek û lı dijî van Imperyalîst ên kolonyalîst şerek bı çek û sîleh dan. Dı wan roj ên me yên tarî da, cîran ê me yê mezın Sovyetîstan, hîn berî "Payman a Mosqo" ango, berî sala 1921'ê afîkarîyek bı her awayî şand jı Ceng a Rızgarî ya Netewayî ya Turkî'ra..Dı nava vêceng a rızgarî ya netewayî da: Partî Komınîst Turkî lı qor ên pêşî cîh dı gırt. Partî Komınîst Turkî, berî her kes ê jı endam ên xwe yên Kurd, Tırkû, Laz ordîyek sazkır. û bı zeftkırox ên ımperyalıstan re şer kır. Partî Komınîst Turkî, dı vî şer ê berêz da bı hezaran endam ên xwe hundakır. Dı nava vî şerê han da jî, çîn a kapîtalîst neyartıya xwe lı dijî komınîstan û lı dijî — Partî Komınîst Turkî, jı dest xwe berned.. Heya îro jî, vê neyartîya hovıtî dom dıke.. Dı sala 1921'ê da, burcûvazî yê Turkı sazkırox û pêşeng en-Partî Komınîst Turkî — Mustafa Suphi û 14 heaval ên wî lı Karadeniz'ê (Behr a Reş) bı hovitî dan ber xenceran û wan havêtın behrê, fetısandın... Dı 1922'ya de jı PKT hate qedaxekırın...

Pıştı ev her 7 Dıwêl ên ımperyalîst, xwînmıj jı Nîştîman hate havêtın, komar a Turkî ket dest ê bûrcûvazî. Bûrcûvazî yên Turkî, hîn dı sal ên sazkırın a komar ê da, ango dı sal a 1923'ya de, lı bajar ê Izmır'ê, dı "Kongır a Ebori"yê da wan ımperyalîst ên xwînmıj gazî nav a Turkî kırın. Bı hevre bo kar ê payman a şırîkatî yê pêk hanîn. Partı Komınîst Turkî, lı dijî vê tentêl ê radıbû. Gel ên Turkî, bı belavokan, bı mîtîng u meşan heşyar dıkır. Lê belê bûrcûvazî yê Turkî, bo ku jı heşyarî ya gel dı tırsîya—îroj tırs a wî hîn zêde bûye— dı sala 1925'a de zagonek bı nav ê "Takrîr î Sukun" deranî. Partî Komınîst Turkî'hın pêtır, hate Qedaxekırın. Bûrcûvazî, tevlî polêzan, tevlîkevnperestan, tevlî hêz ên ımperyalîstan êrîşî Partî Komınîst Turkî kırın.. Jı endam ên PKT, gelek komınîst hatın kuştun, an hatın gırtın. Dı gırtîgeh a da: goşt û nenûk ên endam ên PKT dı hate kışandın, wan dıdan ceyran ê. Dı bın ê vê tentê la dıjwar da Partî borî tentêl a nependî. PKT, dı bın ê van şerta de jî, tu car jı rêç û prensîb ên îlm ê Marksî û Lenînî derneket. Xebat a xwe domkır û îrej hîn bo rızgarî ya netewa û cıwakî xebat a xwe dom dıke.

Bûrcûvazî ye Turkî, gel en Kurd û Tırk dı nav a bırçîtî yê da, dı jîyan. Neheqî û zordestî yê bo fêda xwe ya çînî hîn zêdetır kır. Dı sal a 1936'a de jı faşîstan ên Îtalya'ya dı dest fasîstan de hın zagon tevlî zagon ên Komar a Turkî kırın. — îroj ev zagon bı nav ên 141 û 142 têtê nasî. — Pıştî van zagon ê faşîst, lıbat a Partî Komınîst Turkî hın zedetır bı zor ket. Bûrcûvazî yê Turkî bo fêda xwe ya çînî, dı nav a gel ên Turkî da dest bı propexanda, nîjadperestî ye, netewaperestîyê kır, îroj jî lı dijî Sovyetî yê, û dijı komınîstî yê dı xe bıte.

Bûrcûvazî yê Turkî, dı sala 1952'ya da, leşger ên Turkî bo xatır ê xwînmı jîya ımperyalîst ên Emerîkan ê, şand ser gel en Qore'yê, hım bı hezaran mırov ê Qore'yê ên welatparez û pêşverû, da kuştın, hım jî bı hezaran leşger ên Turkî — dı ber Emerîkan ê da-da kuştın.. Wê demê Partî Komınîst Turkî ku dı bın ê tentêl a nependî da bû jî, jı leşger ên Turkî ra dı got: "Mehmetçik! jı Qore'yê veger Welat!" Partî Komınîst Turkî, dı bın ê şert ên dıjwar da jî, dı bın ê zulm a ne dîtî da jî lı kelêk a xelk ê xwe yê xebatkar cîh gırt û wan jı dek û fen ên bûrcûvazî haydar kır. Rê şanî çîna karkırên Turkî û gel ên bındest da. Bo Netewa yê Kurd û netewayî yên kemasî bı gıhên heq ê xwe yên netewayî, demokratî û mırovatî: lı hêlek ê bı bûrcûvazî ra, lı hêlek ê jî dı nava çep ên ku dı nava avarêyandane tîkoşînek domdar da û hîn jî dıde. Bo yekıtî ya gel ên Tırk û Kurd gavekê jî tîkoşîn a bîrûbawerî yê jı dest xwe bernedaye, bernade jî.

Dı van çend sal ê nêz da, lı ser erd ê Turkî, tîkoşîna a navçînî her ku dı çe dıjwar dı be. Qor ê xebatkaran û bûrcûvazî yê mezın jı hev dûr dı keve. Karkır ên Turkî, ên lı Ewrûpa' yêne jî dı nava vê tîkoşîn a han da ne. Lı bajar ên mezın, pêl ên grev a bılınd dıbe, lı gund a: gundî êdî dırêjî ser erd ên axa, û began dıkın, erd a zeft dıkın. Dı xwendegehan de, qûtabî, bo hın heq ên xwe ên demokratî dersberdan (boykot) dıkın. Mamosta yên pêşverû lı hember ê zagon en peşverû bo heq ên xwe yên sendîkayî mîtîng û meş a dıkın. xort bo bawerîya can û xwendın ê tîkoşîn dıdın. Xort, mamosta û rewşenbîr ên pêşverû halan a "REYA ME RE YA ÇIN A KARKIR E" dı qîrın. Evana tev lı dıjı rapelîkîn a faşîzm ê û lı dijî buhatî ya jîn ê ser ê xwe ra dıkın. E van hêz ên pêşverû, demokrat û şoreşger dıxwazın zagon ên, 141 û 142 jı nav zagonan bêtê havêtın. Êdî dı rast ên mîtîngan de, dı meşan de bı sedhezaran mırov ên me halan ên: "JI PARTA ÇÎN A KARKIR ÊN TURKÎ RA AZADÎ" û "JI PARTÎ KOMINÎST TURKÎ'RA AZADÎ" bı yek devekî dı qîrın. Ev bo gel ên me yê xebatkar dexwazîyek serfîrazîye, armanceke berêz e. Partî Komınîst Turkî, *ala yekıtî ya gel ên Kurd û Tırk* hıldıde jor. Rê ya teva yên hêz ên demokratîk ên netewa yî rohnî dıke. Bı rêçek şoreşgerî, bo sazkırın a SAZÛMAN A DEMOKRATÎKÎ YA PEŞVE şer geş dıke.

HERBIJÎ YEKITÎ YA GEL ÊN KURD Û TIRK!

HERBIJÎ SERXWEBÛNÎ, DEMOKRATÎ PEŞVEÇÛN A CIWAKÎ Û SOSYALÎZM!

JI PARTÎ KOMINÎST TURKÎ'RA AZADÎ!

Yaşasın Kürt ve Türk halklarının birliği

Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük...

A. Kalender, İşçinin Sesi Diyarbakır muhabiri

İşte Türkiye Cumhuriyeti 55 yılını doldurdu. Türkiye Cumhuriyeti'nde birden fazla ulus, halk ve ulusal azınlıklar var. Bu ulus ve ulusal azınlıklar, görülmemiş derecede şiddet, baskı ve haksızlıklar altında yaşıyorlar. Her çeşit ulusal, demokratik ve insansal hakları zorla ellerinden alınmış bulunmaktadır. Bu ulus ve ulusal azınlıkların dilleri, kültürleri, edebiyatları, tarihleri, kitap, dergi ve gazeteleri, kısaca herşeyleri yasaklanmıştır. Ve Türkiye burjuvazisi bu vahşi düzenini sonuna kadar sürdürmek istiyor.

Bundan 55 yıl önce, ağzı kanlı 7 düvel Anadolu topraklarını, tarlalarını, köy ve kentlerini işgal ettikleri zaman: bu gün ulusal baskı altında bulunan tüm ulus ve ulusal azınlıklar — Kürtler, Lâzlar, v.b. — hep bir oldular ve bu emperyalist sömürgecilere karşı silâhlı bir savaş verdiler. Bu karanlık günlerimizde büyük komşumuz Sovyetler Birliği, daha "Moskova Antlaşması" ndan önce, yani 1921'den önce Türkiye ulusal kurtuluş savaşına her türlü yardımı gönderdi. Bu ulusal kurtuluş savaşı içinde Türkiye Komünist Partisi, en ön saflarda yer alıyordu. Türkiye Komünist Partisi, kendi üyeleri — Kürt, Türk, ve Lâz — herkesten önce bir ordu oluşturdu ve işgalci emperyalistlerle savaştı. Türkiye Komünist Partisi'nin bu yüce yolda binlerce üyesi şehit oldu. Bu savaş içerisinde de kapitalistler sınıfı komünistlere ve Türkiye Komünist Partisi'ne karşı düşmanlığı elden bırakmadı. Bu güne dek de bu vahşi düşmanlığını sürdürüyor. 1921'de Türkiye burjuvazisi, Türkiye Komünist Partisi'nin kurucusu ve önderi Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını Karadeniz'de vahşice hançerledi ve onları denize atarak boğdurdu... 1922'de de TKP yasaklandı...

7 ağzı kanlı düvel anavatandan atıldıktan sonra, Türkiye Cumhuriyeti, burjuvazinin eline geçti. Türkiye burjuvazisi, daha cumhuriyetin kuruluş yıllarında, yani 1923 "İzmir İktisat Kongresi"nde, bu ağzı kanlı emperyalistleri tekrar Türkiye'ye çağırdılar, aşırı kâr için birlikte ortaklık antlaşmaları imzaladılar. Türkiye Komünist Partisi bu duruma karşı çıkıyordu. Türkiye halkını bildirilerle, yürüyüş ve mitinglerle uyarıyordu. Fakat Türkiye burjuvazisi, halkın uyanışından korktuğu için — bugün bu korkusu daha da artmıştır — 1925 yı-

Arkası 7. Sayfada

ATILIM köşesi

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

Gerici, faşist karması hükümet atıldı. Yerine başka bir türde karma bir hükümet geldi. Bu kez başı CHP çekiyor. Ana sorun, halkın beklediği, fabrikalarda işçilerin, alanlarda yığınların uğrunda savaştığı gençlerin can verdiği temel sorun: Halktan yana bir hükümetin işbaşına gelmesi sorunu çözümlenmedi.

İşçi sınıfı, halkımız, ilerici güçler, anayurdu uçurumlara sürükleyen NATO'cu, işbirlikçi, eli kanlı hükümet yerine bütün bu yıkıma, ölüm ve talana dur diyecek, faşistleri devlet mekanizmasından temizleyecek, komandoları dağıtacak, halka can güvenliği sağlayacak bir hükümetin işbaşına gelmesi için oy kullandı, bu uğurda savaştı, savaşıyor.

Yeni karma hükümet de, Meclis'te parmak çoğunluğu saylav pazarlığı üzerine kuruldu. Söz yok, böylesi bir hükümetle anayurdun çözüm bekleyen sorunlarından hiçbiri çözülemez. Fevzioğullarını, Sükanları başbakan yardımcılığına getirmekle, AP'den aktarılan saylavlara bakanlık dağıtmakla hiç çözülemez. Bu bakımdan, çok şey "eski tas, eski hamam" misali kalıyor.

Halkın, ulusun ezici çoğunluğunun, halktan yana ileri demokratik bir hükümetin işbaşına gelmesi için yürüttüğü savaş daha da zorunlu oluyor. İşçi sınıfının, ilerici güçlerin savaşma olanakları daralmıyor, genişliyor. Hükümet programında yok ama demokratik haklar için savaş bütün keskinliğiyle duruyor. İnsan haklarına aykırı, anti-demokratik bütün yasalar, maddeler kaldırılmalıdır. TKP, bu uğurdaki savaşını, bundan böyle de daha etkin eylemlerle sürdürecektir. Demireller, Türkeşler, Erbakanlar halkın önünde yargılanmalıdır.

NATO saldırganlık blokundan çıkmak, ikili kölelik anlaşmalarını bozmak, topraklarımızdaki yabancı üsleri kaldırmak. Kıbrıs'tan askerlerimizi çekmek. Yabancı, yerli tekellerin ezgisinden, yağmasından Türkiye'yi kurtarmak. Barış için savaşmak. Komşularımızla en iyi ilişkiler kurmak.

Açlığı, işsizliği, pahalılığı, baskıyı kaldırmak. Halktan yana hükümet. TKP bu uğurdaki savaşını başarıyla sürdürebilmek için, yığınlara daha da inecektir. Yığınlar arasında, fabrikalarda, sendikalarda örgütlenme eylemlerini daha da güçlendirecektir. Çıkar yol budur.

●

Gerici-faşist ortaklığın erkten düşmesiyle memlekette politik terör dalgası daha da kabardı. Demirellerin, Türkeşlerin "savaşı sürdüreceğiz" sözleri faşist komandolara yeşil ışık yaktı. İç gericilik, faşizme tırmanan güçler ülke çapında genel bir saldırıya geçti. Silâhlar, bombalar yalnızca sendikaların, ilerici-demokratik örgütlerin merkezlerinde değil, CHP'li saylavların evlerinde patlıyor. Faşizm tehlikesi süregidiyor. Türkeşçiler devlet mekanizmasında ele geçirdikleri konumlarını yitirmemek ve CHP'yi daha da sağa çekerek onu tekelci burjuvazinin işçi sınıfına, gelişen devrim hareketine karşı vurucu gücü haline getirmek amacıyla yeni tuzaklar kuruyorlar. Faşist Türkeş "devlet kesimlerine yerleştirdiğimiz adamlarımıza dokunursanız, biz de yapacağımızı biliriz" biçiminde tehditler savuruyor. Bir yandan da komando saldırıları artarak sürüyor.Hükümetin ise, yoğunlaşan faşist tehlikeye karşı hiçbir etkili önlemi yok.Eğer hükümet, tırmanan faşizme ve kanlı provokasyonlara karşı gereken etkili önlemleri almaz, cinayet yuvalarını kapatmaz, baş sorumlulardan hesap sormazsa o zaman faşizmin yerleşmesi olanakları daha da genişler. O zaman iş işten geçmiş olacaktır. CHP içinde ve dışındaki sosyal-demokratlar, sosyalistler 1930'larda Almanya'daki sosyaldemokrasinin yanılgısına düşmemelidirler. Düşmemek için de sadece pasif komisyonlar kurmak, can ve mal güvenliği konusunda toplantılar düzenlemek yetmez. Faşizme karşı kesin ve ödünsüz bir savaş yürütmek gerek. Bu savaşın başında da, devlet mekanizmasını gericilerden, faşistlerden temizlemek, komando yuvalarını kapatmak, gerici-faşist yasaları kaldırmak, TKP'ye özgürlük sağlamak sorunları geliyor. Bu sadece işçi sınıfının, halkımızın bir istemi değildir. Bu aynı zamanda elde edilen kazanımların savunulması, ileri demokrasi savaşında yeni adımların atılması için bir zorunluktur.

Gelişmelerin bu aşamasında işçi sınıfına, ilerici-demokratik güçlere büyük görevler düşüyor. 141 ve 142 gibi faşist maddelerin kaldırılması, faşist tehlikenin önlenmesi hep yığınların güçlü eylemlerine, ulusal demokratik güçlerin anti-emperyalist, anti-faşist, ileri demokrasi temelinde eylem ve savaş birliğine bağlıdır. Aynı zamanda bu yoldan hükümetin emperyalizm ve iç gericilerle uzlaşmaya yanaşmasını, onun daha da sağa kaymasını önlemek mümkündür.

●

Vance protesto edildi

(İşçinin Sesi Ankara Muhabiri)

20-21 ocak günleri, ABD emperyalizminin ve NATO'nun isteklerini dayatmak amacıyla dışişleri bakanı Vance, Ankara'ya geldi. Ecevit hükümetiyle kapalı kapılar ardında pazarlıklar yapan Vance, halkımızın nefretini üzerine çekti. İşçiler, devrimci gençler, Kızılay alanında ABD emperyalizmini ve onunla pazarlık eden hükümeti protesto ettiler.

Kürdistan'daki jandarma baskısı kırılacaktır

Kürdistan'da uygulanan ırkçı, faşist baskılar günden güne daha da artıyor. Gerici, ırkçı, faşist güçler, yüzyıllardır sürdürülen bu kanlı zulmü şiddetlendirerek, Kürt halkının özgürlük savaşımını ezmeyi amaçlıyorlar. Devletin jandarması ve komandoları bunun için Kürt köylerini basıyor.

Bu yakınlarda jandarmalar, Lice'de Silis köyünü kuşattılar. Cemselerle köye daldılar. Önce köylüleri evden çıkarıp, tüfekle çevirdiler. Öteki jandarmalar da Kürt köylülerinin evlerine girdiler. Silâh arama bahanesiyle evleri talan ettiler. Eşyaları kırıp döktüler, yükte hafif, pahada ağır ne varsa aldılar. Jandarmalar, muhtar Selim Piyale'nin 15 bin lirasını, bir başkasının da 5 bin lirasını çaldılar. Bu arama ve talandan sonra da tüm köylüleri, çocuk, kadın, yaşlı demeden falakaya yatırdılar. Yerlerde sürüklediler, tekmelediler, görülmemiş eziyetlerde bulundular. Bir komando, 70 yaşındaki Selim Piyale'yi yere yıkıp üstünde tepindi. Burjuvanın jandarması o gün köye tam bir dehşet havası saçtıktan sonra çekip gitti.

İşbirlikçi, tekelci burjuvazi, Kürt halkına uyguladığı özümseme politikasıyla, kanla-kurşunla, Kürdistan'dan yükselen kavga seslerini durduramıyor, durduramayacak. Türk ve Kürt halklarının proletaryanın hegemonyasında sürdürdüğü ortak savaşı, holdingçi burjuvaziyi ve onun halklara yaşamı zindan eden devletini paramparça edecektir.

Edirne'de "Faşist işgaller kalksın!" yürüyüşü yapıldı

(İşçinin Sesi Edirne muhabiri)

Edirne'de aylardır süren Güç ve Eylem Birliği toplantılarının bir parçası olan "Faşist işgaller kalksın miting ve yürüyüşü" 21 ocak günü yapıldı.

Eylem, İGD ve İKD'nin Edirne şubeleri, Trakya Demokratik Kültür Derneği(DEV GENÇ)Edirne Yüksek Öğrenim Derneği (DEV-GENÇ) tarafından düzenlendi. Eyleme, Babaeski Halkevi, Lüleburgaz DKD, Uzunköprü Halkevi ve bu ilçelerdeki TÖB-DER örgütleri gibi bazı demokratik kuruluşlar da katıldı.

Miting alanında toplanan 4 bini aşkın ilerici, devrimci, faşizmi lânetleyen, yeni hükümetten istemlerini içeren devrimci belgileri coşkuyla haykırdılar. Bu belgilerden bazıları şunlardı: "141-142 kalksın, özgürlükler tanınsın", "İşçi sınıfı partisine özgürlük", "Yaşasın UDC", "DGM'yi ezdik, sıra düzende", "Yaşasın Maden-İş", "Çarklar durdu elimizde, DGM'yi ezdik, sıra MESS'de", "Üsler kalksın, ABD defolsun", "MHP ve Ülkü Ocakları kapansın", "İleri demokratik düzen", "Doğuda ulusal baskıya son", "Kurtuluşa kadar savaş", "Tek yol devrim", "Faşizme karşı omuz omuza".

Faşizme karşı savaş andı içilirken

Yürüyüşten bir görünüş

Kütahya'da 3 bin işçi direnişte

Kütahya Azot Sanayii İşletmesine bağlı 8 ünitede çalışan toplam 3 bin işçi, ücretlerinin ve ikramiyelerinin ödenmemesi üzerine direnişe başlamıştır.

Direnişçi işçiler, döviz darlığı ve hammadde kıtlığını ileri sürerek işçi çıkartmaya hazırlanan işletme yönetimine karşı işi yavaşlatma eylemlerini sürdürüyorlar. İşçiler, geçen ayın ücretleri ve biriken ikramiyeler ödenmezse, işi tamamen bırakacaklarını açıkladılar. İşçiler, işletmede örgütlü bulunan Türk-İş'e bağlı Petrol-İş sendikasının bazı bölge temsilcilerini işçi sorunlarıyla ilgilenmemekle suçlamışlardır.

●

Savaşım ve dayanışma yurt dışında da sürüyor

FEDERAL ALMANYA'DA EĞİTİM KURULTAYI TOPLANIYOR

F. Almanya'da FİDEF, işçi çocuklarının eğitim sorununu incelemek üzere 11-12 şubat günleri Gelsenkirchen'de bir "Eğitim Kurultayı" düzenlemiştir.

FİDEF, konuya ilişkin olarak yayımladığı bildiride şöyle diyor: "Federal Almanya ve Batı Berlin'de bugün 1 milyon yabancı çocuk yaşıyor. Bunlardan 350 bini Türkiyelidir. Bu Türkiyeli çocuklardan 190 bini okul çağında olmasına karşın yalnız 125 bini okula gidebilmektedir. FİDEF, bu soruna ilgi duyan herkesi, sendikacıları, işçileri, ana-babaları, öğretmenleri "Eğitim Kurultayı"na çağırıyor.

FRANKFURT'TA "GENÇLİK ŞENLİĞİ" YAPILDI

8 ocak pazar günü, F. Almanya'nın Frankfurt kentinde "Gençlik Şenliği" yapıldı. Kalabalık bir seyirci topluluğunun izlediği şenliği, Frankfurt Türkiye Gençler Birliği düzenledi.

Gençlik sorunlarının tartışıldığı foruma, Frankfurt ve Çevresi Maden-İş'le Dayanışma Komitesi, Alman Sosyalist İşçi Gençliği temsilcileri ve bilim adamları katıldı. FTGB, foruma yaptığı "Gençlik Araştırması"nın sonuçlarını sundu. Araştırmaya göre, Frankfurt'taki Türkiyeli gençlerin %11'i işsiz durumda, %75'i yardımcı işçi, %14'ü de kaçak olarak çalışıyor.

Gecede, Maden-İş'le Dayanışma Komitelerinin hazırladığı program ilgiyle izlendi. Komite, Türkiye'deki grevciler için 16.000 DM topladığını açıkladı. Daha sonra, parası grevci işçilere ulaştırılmak üzere kan bağışı kampanyası başlatıldı.

BERGKAMEN'DE DERNEK KURULDU

8 ocak günü, F. Almanya'da, Bergkamen Kamen civarı Türkiyeli İşçiler Derneği kuruldu. Kurucu üyelerin yayımladığı bildiride şöyle deniyor: "Yurt dışında yaşam kavgası veren biz Türkiyeli işçiler, Türkiye işçi sınıfının bir parçası olarak, sınıf düşmanlarımıza karşı savaş bayrağını her zaman yüksekte tutacağız". *İşçinin Sesi* olarak, Bergkamen Kamen Türkiyeli İşçiler Derneği'ne başarılar dileriz.

Stalingrad destanı

2. Dünya Savaşı'nın dönüm noktası olan Stalingrad utkusu bundan 35 yıl önce 2 şubatta kazanıldı.

2 Şubat 1978 Stalingrad'da kazanılan büyük utkunun 35. yıldönümüdür. Bu utku, Büyük Anayurt Savaşı'nın, İkinci Dünya Savaşı'nın, tüm insanlığın yazgısında belirleyici bir dönüm noktasıdır. Tarihin en büyük savaşlarından biridir. Faşist baskı ve savaş makinasının çöküşü, faşizmin kahredilişinin başlangıcıdır. Büyük Anayurt Savaşı tümüyle bir yiğitlik destanı, Stalingrad destan içinde destandır.

Stalingrad Savaşı ağustos 1942'den Şubat 1943'e dek sürdü. Bu savaşın kasımda başlayan ikinci aşaması Kızılordu'nun 1942-1943 kış kampanyasının ilk halkasıdır. Bu kampanyanın amacı stratejik insiyatifi ele geçirmek, faşistleri büyük bir yenilgiye uğratarak savaşın gidişini değiştirmekti. Bu amaca başarıyla ulaştı.

Kış kampanyasının hazırlıkları aylarca önceden başladı. Cephe gerisinde, askersel üretim büyük bir artış gösterdi. 1942'nin ilk yarısında 9600 savaş uçağı, 11.000 tank ve 14.000 76 mm'den büyük silâh üretilmişti. Aynı yılın ikinci yarısında ise 15.800 uçak, 13.600 tank ve 15.600 silâh üretildi.

Kampanya hazırlıklarına Stalingrad bölgesi halkı da aktif katıldı. Olağanüstü kötü koşullara karşın, bölgedeki kollektif çiftçiler o yıl 368.000 ton tahıl, 15.000 ton sebze ve 53.400 ton et üreterek Kızılordu'ya güçlü bir destek verdiler. Bölgedeki çiftliklerin onarım atölyeleri, makina-traktör istasyonları hep cephe için çalıştırıldı. Bölge halkı köprü ve yol yapımına aktif katıldı. Yalnızca Stalingrad Savaşı öncesinde, halk 500 kilometrelik yol yaptı.

Saldırı öncesinde Sovyet 62. ve 64. orduları güçlü bir direnişle düşmanın tüm yedek güçlerini de savaşa çektiler. Öte yandan Partizan çetelerinin eylemleri yoğunlaştı. Partizanlar düşmanın haberleşme hatlarını, depolarını havaya uçurdular. Gece gündüz küçük saldırılarla düşmanı yordular.

Sovyet Genel Kurmayı daha eylül ayında saldırı planının hazırlıklarına başladı. Yerinde yapılan gözlemlerden sonra genel bir plan yapıldı. Sonra, ilgili cephelerin tüm yetkilileri, subay ve politik görevlileri çağrıldı ve plan açıklandı. Cephe yetkililerinden planın ayrıntılarını doldurmaları istendi. Uran adı verilen plan, kollektif bir ürün oldu ve Başkumandan Stalin'in başkanlığında toplanan Devlet Savunma Komitesi'nce 13 kasımda onaylandı. Saldırı sırasında Batı'da ve Kafkaslar'da da operasyonlar planlandı. Böylece Alman Genel Kurmayı buralardaki gücünü Stalingrad'a toplayamayacaktı.

Gerçekte, askersel ölçütlerle Kızılordu'nun fazlaca bir nicel üstünlüğü yoktu. (Bak Tabloya) Asıl üstünlük, Sovyet halkının ve askerinin kararlılığı, yüksek morali, devrime inancı ve Başkumandanlığın, Sovyet Genel Kurmayı'nın ana halkayı belirleyip, bu en önemli noktada güçleri toplayan bir plan yapmış olmasıydı.

Saldırıda Güneybatı, Don ve Stalingrad Cepheleri yer alıyordu. Güneybatı Cephesi General Valutin'in, Stalingrad Cephesi General Yeremenko'nun ve Don Cephesi de sonradan iki kez "Sovyetler Birliği Kahramanı" ödülü ve en yüksek nişan olan "Utku Nişanı" alan General Rokosovski'nin kumandasında idi. Plana göre Alman orduları askersel deyimiyle, "zarfa sokulacaktı", çepeçevre sarılıp yok edilecekti.

Saldırı 19 Kasım 1942'de top atışlarıyla başladı. Savaşın en çetin kesimi Stalingrad çevresinde geçti. Burada, sokak sokak, ev ev, fabrika fabrika, her binanın her bir katı, bir kattan öteki kata çıkan merdivenin her bir basamağı için savaş verildi. 23 Kasım 1942'de Alman orduları çepeçevre sarılmıştı.

Sarılmış Alman ordularını yok etmeye girişmeden iki gün önce, 8 Ocak'ta, Sovyet Genel Kurmayı Nazi generallere bir ültimatom vererek teslim olmalarını istedi. Nazi generalleri, böyle insancıl bir öneriyi getiren Sovyet askerlerine ateşle karşılık verdi. Gözü dönmüş faşistler teslim olmayarak yüzbinlerce kişiyi ölüme sürüklediler. Ultimatomda herkesin can güvenliği, ülkelerine geri gönderilmeleri garanti altına alınıyordu. Ültimatom'un yanısıra Alman askerleri arasında geniş bir propaganda çalışması da yapıldı. Alman işçi sınıfının yiğit önderlerinden, Alman Demokratik Cumhuriyeti'nin kurucularından, büyük komünist Walter Ulbricht'in yönetiminde bir grup Alman devrimci de propaganda çalışmasında aktif görev aldı. Bildiriler, duyurular hazırlandı, dağıtıldı.

Ocak sonuna doğru Alman saflarından beyaz bayraklar yükselmeye başladı. Generallerin diretmesine karşın, askerler teslim olmak istiyorlardı. 31 Ocak-2 Şubat arası Alman askerleri binlerle teslim alındılar. Alınan 91.000 esir arasında 2500 subay, 24 general ve eli kanlı Mareşal Paulus da vardı. Bu savaşta Almanlar 1 milyona yakın asker yitirdiler. General Ştamenko'nun yazdığı gibi, "tarih böylesi dev gibi bir ordunun üç ay içinde yok olmasına, özellikle kazanan tarafın hem asker, hem araç açısından genel bir üstünlüğü olmadığı koşullarda, hiç tanık olmamıştı."

2 Şubat 1943'de Stalingrad'ın yıkık dökük binalarında kızıl bayraklar dalgalanıyordu. Stalingrad utkusu Sovyetler'de coşkuyla karşılandı. Sovyet halkı, cephelerde kızıl askerler utkuyu kutladı. 100 savaşçı "Sovyetler Birliği Kahramanı" ödülünü aldı. 707 bin asker ve sivile "Stalingrad Savunması" nişanı verildi. 4 Şubatta cephelerden yüzlerce görevli Kremlin'e çağrıldı. Başkumandan, gelenlerin askersel kurallara göre hazırolda rapor vermelerini beklemeden ellerini sıkıyor, sırtlarını okşuyordu.

Stalingrad, yalnızca askersel bir utku değildir. Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin Leninci politikasıyla Kızılordu'nun savaşkan, yılmaz askersel stratejisi, özverili Sovyet halkının cephe gerisinde arı gibi çalışıp üretmesi, o inat, o tutku, Kızıl Oktobr'un yüreklerdeki diri ateşi birbirinden ayrılmaz etkenlerdir. Stalingrad, sosyalizmin, Leninizm'in utkusu, bir sistem olarak faşizm için sonun başlangıcıdı. Yalnızca Sovyetler'de değil, tüm dünyada coşkuyla karşılandı. Faşist toplama kamplarından, Latin Amerika'ya dek her yerde halkların Sovyetler'e duyduğu sevgi ve güveni bir kat daha artırdı.

Türkiye'de de ilerici, devrimci işçiler, köylüler, aydınlar Stalingrad utkusunu içten bir kıvançla karşıladılar. Komünistler zindanlarda, sürgünlerde bile olsalar büyük utkuyu kutladılar. Stalingrad utkusu, 26 birliği Sovyet sınırına yığıp, Nazilerin yanında savaşa girmek için Stalingrad'ın düşmesini bekleyen gerici Türkiye hükümetinin elini böğründe bıraktı. Stalingrad utkusu halkımızı en kötü bir serüvenden, faşistlerle yanyana kardeş Sovyetler Birliği'ne karşı savaşa itilmekten korudu.

Bugün Türkiye'de Nazizm başkaldırdı. Tarihin en iğrenç baskı düzenini ülkeye getirmeye çabalıyor. Başta işçi sınıfımız, tüm halk, tüm devrimciler bu büyük tehlikeye karşı savaşıyor. Stalingrad utkusunun 35. yıldönümünde, şehitleri ve gazileri bu anti-faşist savaşımın ateşiyle, saygıyla selâmlıyoruz. Onların tutkulu, yiğit savaşından, utkusundan ders, güç alıyoruz. Anıları bize önder olsun!

Kış kampanyası sırasında güçlerin oranı şöyle idi:

	Sovyet	Düşman	Sovyet:Düşman oranı
Asker sayısı	1,015,300	1,011,500	1:1
Tank ve otomatik silâhlar	979*	675	1.4:1
Tüfek ve havan	13,535**	10,290	1.3:1
Uçak	1,350	1,216	1.1:1

* Yalnızca ağır ve orta tankları içerir
** 50 mm'lik havanları içermez

Kent merkezini savunan 13. Muhafız Birliği'nin komutanı General Rodimtsev

Volga alevler içinde

Her bir sokak dişe diş savunuldu.

2 Şubat 1943 günü Sovyet orduları Stalingradı kuşatan 330.000'lik düşman kuvvetlerini esir aldılar.

15'leri Anıyoruz

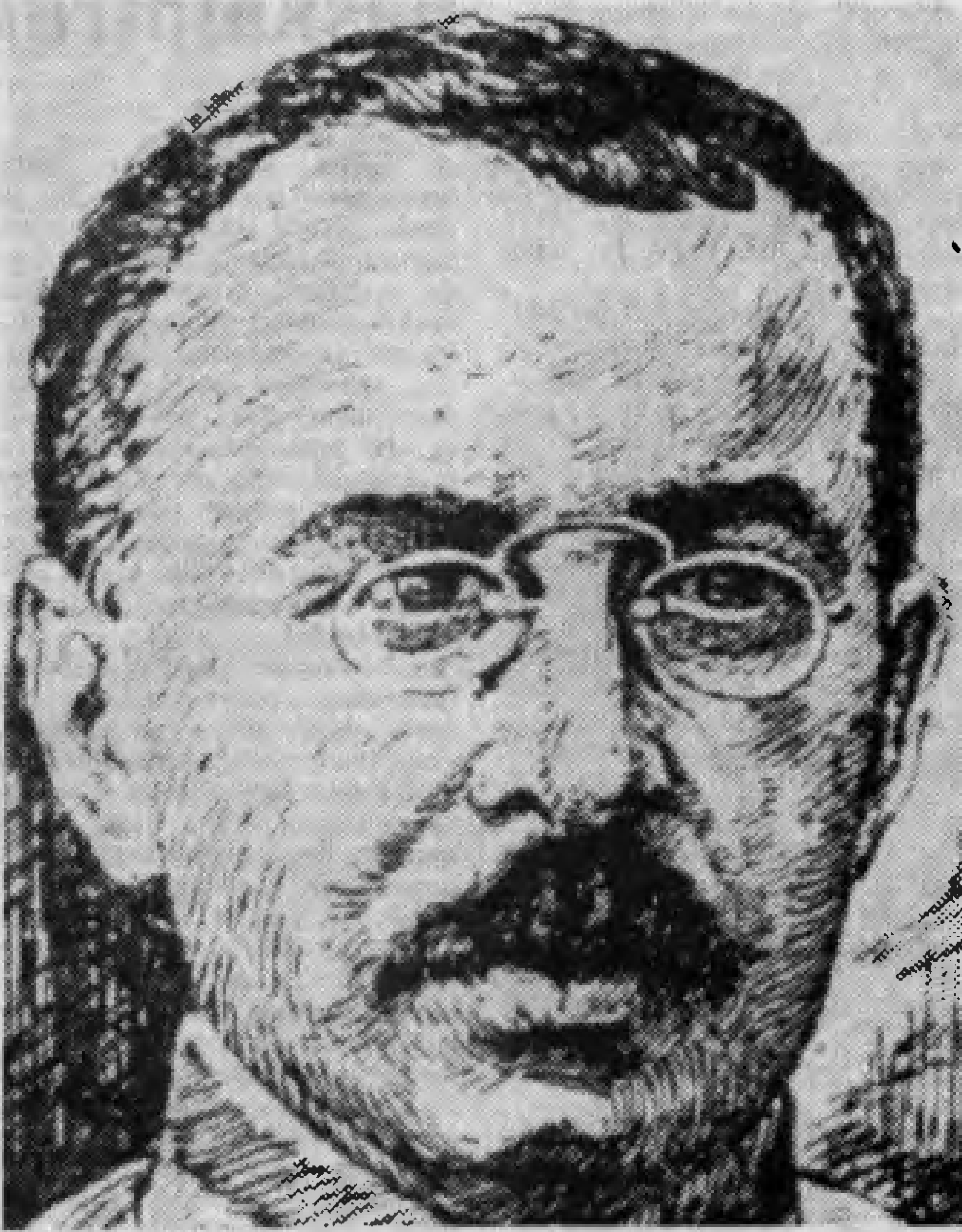
Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı 1921'in 28 ocağı 29'a bağlayan gecesinde Kemalistler tarafından öldürüldüler. Bugün aradan tam 57 yıl geçti. Bu yıllar içinde Türkiye işçi sınıfı ve onun politik hareketi Türkiye Komünist Partisi çok zorlu günler yaşadı. Kimi zaman burjuvazinin cinayetlerine, tutuklamalarına, kimi zaman da içine sızan burjuva ajanlarına, oportünistlere, likidatörlere karşı savaştı.

Leninciler, bolşevikler bir yandan burjuvaziye karşı açık savaş alanlarında savaşırken, öte yandan onun hareket içine sızdırdığı ideolojik, politik ajanlarıyla boğaz boğaza döğüştü. 24 mayıs 1973'de bu şanlı savaş ilk meyvesini verdi. Sınıf savaşının güneşi yine açtı. Sarı yıldızlı kızıl sancak yine göklerde dalgalanmaya başladı.

Bizler, 57 yıl öncesinin bu olayını, bu kanlı günlemeyi bu tarihsel perspektif içine yerleştirmeliyiz. Doğada olduğu gibi, tarihte de hiçbir olayı, olguyu tek başına, soyut olarak ele alamayız. Komünistler, devrimciler, tarihi eski albümleri karıştırırcasına değil, bir strateji ve taktik ustasının savaşçı yeteneğiyle incelerler.

Bugün sol adına piyasaya çıkanların çoğu, revizyonisti, oportünisti, Maocusu, hep Mustafa Suphilere sahip çıkmaya çalışıyorlar. Ama yine bunlar, Mustafa Suphi'nin adının yanına bir başka adı daha, Şefik Hüsnü'yü ekleyiveriyorlar. Şefik Hüsnü'yü Mustafa Suphi'nin savaşını sürdürmüş gibi gösteriyorlar.

Mustafa Suphi ve Şefik Hüsnü aynı savaş yolunda birbirini izleyen iki isim değil, TKP içinde iki ayrı hattın, iki ayrı ideolojinin, iki ayrı geleneğin başlangıçlarıdır. Mustafa Suphi, Lenininci hattın, bolşevik savaş yolunun, Marksist-Leninist ideolojinin ilk bayraktarıydı. Bugün onun hattının militanlarının, onun savaş yolundan yürüyenlerin, TKP'nin önderi İ. Bilen genç kuşaklara öğüdünde şöyle diyor: "Genç partili yoldaşlarım, TKP'nin genç kuşakları, gerici-faşist güçlerin ateşleri altında her boydan ve her soydan oportünistlerin saldırıları altında çetin bir savaş yolundan yürüyorsunuz. Partimizin savaş yolundan yürüyorsunuz. Partimizin savaş yolu, Leninci yoldur. Suphilerin, Hacıoğullarının yoludur. Bunu unutmayın!"

Şefik Hüsnü ise, Mihri Belli, Hikmet Kıvılcımlı ve diğerleri gibi oportünistlerin, burjuva legalistlerinin, ajan-provokatörlerin hattını simgeleyen bir isimdir.

İşte Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda öncülüğü ele geçiren ulusal burjuvazi Mustafa Suphileri bu yüzden öldürdü. İşçi sınıfını arkadan hançerlemekte gecikmedi.

Böylelikle, TKP'nin bir daha belini doğrultamayacağını umuyordu. 15 önderi Karadeniz'in sularında boğarak TKP'nin de savaşını boğabileceğini umuyordu. Darbe gerçekten de büyüktü ama Leninciler savaşı burada kesmediler. Tam tersine daha da hızlandırdılar. Savaş burjuvazi ve onun 5. kolu oportünizmle, bolşevik hat arasında kıran kırana süregeldi. Bugün meydanları dolduran yüzbinler, sokaklarda savaşan, barikatlarda vuruşan yiğitler, bu savaşın [illegible]dur. Mustafa Suphilerin, 15'lerin başlattığı yoldan onbinler yürüyor. Savaş tüm ateşiyle utkuya, varağı sosyalizme doğru ilerliyor ve Mustafa Suphilerin sancağı, Leninci sancak, TKP'nin kızıl bayrağı yine göklerde dalgalanıyor.

Silâh arkadaşlarının mezarı önünde — Stalingrad 1943

Yüce utkunun sevinciyle kucaklaşan Kızılordu askerleri

Kızıl yıldız

MUSTAFA SUPHİ

Yoldaş, bir dakika dur! Şu kızıl yıldıza bir bak! Sen bu kızıl yıldızın ne olduğunu biliyor musun? İşte dinle: Bu kızıl yıldız, işçilerin, köy ve kent yoksullarının kurtarıcısı olan Kızılordu'nun nişanıdır. Sen bu kızıl yıldız üzerindeki saban ile çekici, tabii, görüyorsun. Bunun ne olduğunu biliyor musun? Bu saban ile çekiç, kent işçisi ile köy emekçisinin birleştiklerini, özgürlüklerini, topraklarını, köylü ve işçi saylavları sovyetini, sosyalist yurdu düşmanlardan, işçi halkın cellâdı olan kapitalistlerden, toprak beylerinden, ağalardan, gericilerden korumak için ant içtiklerini gösteriyor.

Yoldaş! Sen emekçi halkın dostu ve düşmanı kim biliyor musun? Sen, seni çardan, pomeşçikler, paşalar ve ağalar hükümetinin zulmünden kimin koruduğunu iyi biliyorsun. Senin koruyucun, bekleyenin kızıl devrim ordusuna giren işçi ve köylü kardeşlerindir. İşte kızıl yıldızı, ancak seni koruyan, bekleyen Kızılordu erleri taşıyorlar. Bu kızıl yıldızı takan bil ki, senin kardeşin, sana İngiliz ve Fransızlar'ın yardımıyla sonsuza dek ezgi boyunduruğu vurmak isteyenler ve elinden özgürlüğünü, toprağını alarak, seni fabrikatörlerin, zenginlerin, beylerin ve paşaların tutsağı etmeye uğraşanlarla savaşan öz kardeşlerindir. Şimdi sen bir düşün ve üstünde saban ile çekici olan kızıl yıldızın ne denli büyük bir simge olduğunu iyi anla.

Kızıl yıldız, kendi omuzları üstünden kanlı çarı, haram yiyen bey, ağa ve paşaları kaldırıp atan ve memleketinin üzerine kızıl sosyalist bayrağını diken köylüler ve işçilerin birlik simgesidir. Kızıl yıldız, bütün işçi ve yoksulları koruyan köylü-işçi sovyetleri hükümetinin armasıdır. İşte Kızılordu erlerinin taşıdıkları bu kızıl yıldızın anlamı budur.

Yoldaş, sen önceleri memleketin kanlı çarlar, padişahlar, zenginler, paşa ve beylerle çevrildiği kara günleri unutmadın değil mi? Sen, çarlar, beyler ve ağaların kimlerle ve kimlerin eliyle senin kanını emdiğini biliyor musun? Bekçiler, polisler, jandarmalar, onbaşılar ve zavallı, hiçbir şeyden haberi olmayan askerler var. Çarlar, padişahlar zulmünü yaratan bu güruhun başka türlü nişanları, apoletleri, kokartları, üniformaları vardı. İşte bu apoletleri, kokartları, üniformaları olanlar her zaman senin düşmanın olmuştur. Onlar çarın, padişahın fermanıyla, padişahlar, zenginler, ağalar emriyle seni sokaklarda yakalıyor, hapislere atıyor ve eğer sen bundan şikayet edersen kurşuna diziyorlardı. Bu sırmalı, yaldızlı, apoletli, üniformalılar, kokartlılar sana kırbaç, hapis ve cezadan başka birşey vermiyordu. Bu çarlar, padişahlar ezgisinin, cezaevi ve darağacı politikasının damgasıydı.

Yoldaş, eğer sen bu cellâtların ve firavunların tekrar geri dönmesini istemiyorsan, kızıl yıldızı parlayan Kızılordu'ya git yazıl. Bu kızıl yıldızın altında, sen kendi özgürlüğün, kendi mutluluğun, işçi kardeşlerinin alınteriyle yapılmış fabrika ürünlerin ve toprakların için kaygılanmadan yaşayabilirsin artık.

Ey güzel kızıl yıldızımız! Bundan sonra daha da büyük bir kızıla boyanan kendi ışınlarınla bütün dünya işçilerine özgürlük, eşitlik ve kardeşlik saç. Kızıl yıldız altında işçi kardeşlerimizin mutluluğunu ve geleceğini koruyan Kızılordu yaşasın!

"KALBİM"

Göğsümde 15 yara var...
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak...
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak...

Göğsümde 15 yara var.
Sarıldı 15 yarama
kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular.
Karadeniz boğmak istiyor beni,
boğmak istiyor beni,
kanlı karanlık sular...

Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak.
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak...

Göğsümde 15 yara var...
Deldiler göğsümü 15 yerinden
sandılar ki vurmaz artık kalbim kederinden.
Kalbim yine çarpıyor,
kalbim yine çarpacak...

Yandı 15 yaramdan 15 alev
kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...
Kalbim
kanlı bir bayrak gibi çarpıyor,
ÇAR-PA-CAK..."

"DIL Ê MIN"

Dı sîng a mîn da panzdeh bırîn hene...
Cıt bûn dı sîng a mın da panzdeh kêr ên doxreş...
Dıl ê mın dîsa lê dıde,
Dê lê bıde dıl ê mın dîsa...

Dı sîng a mın da panzdeh bırîn hene...
Lefyan lı panzdeh bırîn ên mın
Nol a mar ên şematok ê reş av ên tarî.
Karadeniz dı xwaze mın bı fetısin e,
Av ên bı xwîn tarî...

Cıt bûn dı sîng a mın da panzdeh kêr ên doxreş.
Dıl ê mın dîsa lê dıde, dê lê bıde dıl ê mın dîsa...

Dı sing a mın da panzdeh bırîn hene...
Kunkırın sîng a mın dı panzdeh cî yî da
Wan dı got qey navêje êdî dıl ê mın jı xem ên xwe.
Dıl ê mın dîsa lê dıde,
dê lê bıde dıl ê mın dîsa...
Şewıtî jı panzdeh bırîn ê mın panzdeh pêt
Şıkest dı sîng a mın da panzdeh kêr ên doxreş...
Dıl ê mın
Nola alek sor lê dıde
EW DÊ-LÊ-DE..."

"Avrupa komünistleri" artık çok oluyor!

B. Andreyev (Bu yazı "New Times" adlı Sovyet dergisinden özetlenmiştir.)

Hem Amerika'da, hem de Batı Avrupa'da burjuva basını, radyo, televizyon "Avrupa komünizmi" konusunu deşelemeyi sürdürüyorlar.

Kasım ve aralık aylarında Batı Almanya'nın Köln ve Frankfurt, İsviçre'nin Lugano kentinde bu türden toplantılar yapıldı. Bu toplantılara katılanların listesi başlıbaşına ibret vericidir. Burjuva teorisyenleri ve politikacıları, emekli NATO generalleri, Deutsche Welle, Radio Liberty ve Radio Free Europe gibi gerici anti-Sovyet propaganda merkezlerinin ve Esso, Ford gibi uluslararası tekellerin temsilcileri... Açıkça görülüyor ki böyle bir toplantının amacı, komünizme karşı koymada ve uluslararası komünist ve işçi hareketini bölmede yeni, modern yollar araştırmaktır. Ne gariptir ki, son zamanlarda bu tür toplantılara Batı Avrupa komünist partilerinin temsilcileri de çağrılmakta ve kimi partiler de bu çağrıları kabul etmektedirler.

Komünistler sekter değildir. Lenin *Sol Kanat Komünizmi* yapıtında, komünistlerin "yığınların bulunduğu her yerde çalışmaları gerektiğini" yıllar önce yazmıştı. Ama Radio Liberty'nin ya da Ford'un yığınları temsil ettiğini kimse ciddi olarak ileri süremez. Tam tersine onların amacı yığınları devrimci savaşımdan uzak tutmaktır. Ve hiç de rastlantı değildir ki, bunların örneğin bir toplantısına giriş bedeli 1000 DM idi.

Bu tür toplantılara en aktif katılanlardan biri İspanya Komünist Partisi Yürütme Komitesi üyesi ve sekreterlerinden Manuel Azkarate idi. Azkarate bundan önce de sosyalist ülkelere ve en başta Sovyetler Birliği'ne karşı düşmanca sözler söylemişti. Sovyet basını, (örneğin Parti Yaşamı dergisi, Sayı 4, 1974) onun saldırılarını açıkça eleştirdi.

Ne var ki, Köln ve Lugano'daki konuşmalarında ve Batı Alman Der Spiegel dergisinin 12 aralık 1977 günlemeli sayısındaki röportajda Azkarate çok ileri gitti.

Azkarate, "Biz İspanyol komünistleri Marksizm-Leninizm kavramını reddediyoruz. ...Leninizm'in birçok yanını uzunca bir süredir modası geçmiş bulduğumuz gibi, Marksizm'i de mutlak doğru olarak almıyoruz" diyor.

Dünyada olan bütün büyük değişmeler, Marksizm-Leninizm'in ilkelerine dayanan partiler ve güçlerce gerçekleştirilmiştir. Başka hiç bir fikir, Marks, Engels ve Lenin'in fikirlerini yaşama geçirerek varılan sonuçlarla karşılaştırılabilir düzeyde bir sonuç

Arkası 7. Sayfada

"İtalya Komünist Partisi Leninist kalmalıdır!"

İtalya Komünist Partisi'nin Başkanı Luigi Longo, *Corriera Della Sera* adlı bir gazetenin yaptığı röportajda, çeşitli konularda görüşlerini açıkladı. "İKP Leninci kalmalıdır" dedi.

Luigi Longo, "Avrupa komünizmi" için "sahte bir formül" dedi. Oktobr devrimi için ise, "yalnızca sözde değil, gerçekte büyük bir kazanımdır. Kim ne derse desin, Rus devrimi hem Sovyetler Birliği, hem de tüm dünya için demokratik ve ilerici bir itici güç oldu. Dünyada böyle büyük bir ekonomik, politik, askersel ve ideolojik güç olmasaydı ne olurdu, bunu düşlemek kolay" dedi.

Luigi Longo, partinin yenilik ve ilerlemeden yana tüm güçlerin birliğini savunmasına tarihsel uzlaşma adını vermenin kuşku yarattığını söyledikten sonra, sözlerini, "Emekçi halkın, onun politik ve sendikal örgütlerinin ülkenin yönetimine karışması ve katılması için gereksinim vardır" diyerek bitirdi.

Luigi Longo'nun bu açık sözleri, Sovyet sevgisinin, enternasyonalizmin, Leninizm'in yüreklerden ve kafalardan pek kolay silinmeyeceğini canlı bir biçimde kanıtlıyor. Utku Leninizm'in olacaktır.

İKP Başkanı Luigi Longo

Oportünizm yine başkaldırdı-IX

Emine Engin

Lenin, "Proletarya, önce *burjuvazi nin boyunduruğu altında, ücretli köleliğin boyunduruğu* altında yapılan seçimlerde çoğunluk kazanmalı, sonra erki kazanmalı diye ancak alçaklar ya da budalalar düşünebilir. Bu, aptallığın ve ikiyüzlülüğün doruğudur. Eski sistem altında ve erk eski ellerdeyken yapılan seçimleri, sınıf savaşımının ve devrimin yerine koymaktır." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, Cilt: 30, s: 58) diyor. İşte bugün oportünistlerin yaptıkları aynen budur.

Leninciler parlamentodan yararlanmaya, seçimlere katılmaya karşı değildirler. Tam tersine, "burjuva parlamentosunu dağıtamadığımız sürece, hem içinden, hem dışından ona karşı çalışmalıyız. Emekçi halkın (yalnızca proleter değil, yarı proleterler ve küçük köylüler de) dikkate değer sayıda bir kesiminin, burjuvazinin işçileri kandırmak için kullandığı burjuva demokratik araçlara hâlâ güveni varsa, bu kandırmacayı, işçilerin geri kesimlerinin, özellikle proleter olmayan emekçi halkın en önemli, otorite saydıkları *platformdan* açığa çıkarmalıyız." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, Cilt: 31, s: 267) Ama bugün oportünist partilerin yapmak istedikleri, yaptıkları bu değildir. Bir kere, en başta onların kendileri burjuva parlamentosuna sonsuz güven duyuyor, onu son derece demokratik buluyorlar. Oportünistler burjuva parlamentosu içinde, onu yıkmak niyetiyle çalışmıyorlar. Yıkmayacaklarını da açıkça söylüyorlar.

Kimileri oportünistlerin parlamentoya ilişkin tutumlarını barışçı devrim çerçevesine sokuşturmaya çalışıyorlar. Bunu da Marks'ın 1870'lerde İngiltere ve Amerika için sosyalizme barışçı geçişin olabileceğine ilişkin söylediklerine bağlıyorlar. Lenin buna yanıt veriyor: "Bir kere, o zaman bile Marks bunu (barışçı geçiş — İ.S.) özel bir durum olarak görüyordu. İkincisi, o günlerde tekelci kapitalizm, yani, emperyalizm yoktu. Üçüncüsü, o zamanlar İngiltere ve Amerika'da bugün olduğu gibi, burjuva devlet aygıtının baş aracı olarak işlev gören militarist klik yoktu." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, Cilt: 28, s: 108) Başka bir deyişle barışçıl geçiş tartışmaları artık Marks'a bağlanamaz. Yukarıdaki alıntıdan da apaçık olduğu gibi, Lenin'e hiç bağlanamaz. Lenin, barışçıl geçişi teorik bir olasılık olarak koymakla birlikte, pratikte geçersizliğinin *daha büyük* bir olasılık olduğunu da hep belirtiyor. Üstelik Lenin, barışçıl geçişten söz ederken bile kullanılmayan ama var olan bir şiddeti veri sayıyor. "Bütün iktidar sovyetlere" belgisini ileri sürdüğünde, halk dişten tırnağa silâhlıydı. Yaşam Lenin'i kanıtladı, hâlâ da kanıtlıyor. Dünya üzerinde barışçıl yoldan *tek bir* devrim bile gerçekleşmedi. Özellikle barışçıl yol derken bile Lenin'in dikkate aldığı şiddet unsurunu da atıp yerine "oyu" koyarsak, bundan böyle de gerçekleşmeyeceğini söyleyebiliriz.

Oportünistlerin parlamentoya ilişkin tutumları barışçı devrim mi, silâhlı devrim mi tartışmasına giremez. Onların tutumları devrim çerçevesine giremez. Onlar burjuva yasalarına uygun, burjuva kurumlarını kırıp atmayacak "yasal devrim"(?) istiyorlar. "Çoğulcu demokrasiye" dokunmayacaklar. Gerici, faşist

Arkası 7. Sayfada

DÜNYAYA BAKIŞ

İTALYAN İŞÇİSİ TEKELLERİN KÂRLARINI ARTIRMAK İÇİN ÖZVERİYE ÇAĞRILDI

İtalya Komünist Partisi'nin MK toplantısı 28 ocakta sona erdi. Genel Sekreter Berlinguer'in basına yaptığı açıklamaya göre, MK, hükümet sorununu ve ekonomik durumu görüştü.

MK toplantısında Berlinguer bir konuşma yaptı. Konuşmasında, önce Hristiyan Demokratların katılmadığı bir hükümet formülü üzerinde durdu. Sonra, bu bir hipotezdir ve bizim politikamıza aykırı olur, bizim politikamız birlik politikasıdır, dedi. Hristiyan Demokratların da, komünistlerin de mutlaka, kendi deyişiyle, "olağanüstü durum hükümetinde" birlikte yer almaları gerektiğini söyledi. MK, İKP'nin de artık hükümete katılmaya hak kazanmış, öteki partilerle eşit bir parti olduğunun gösterilmesi için Berlinguer'in önerisini oy birliğiyle kabul etti.

Anlaşılmayan önemli bir nokta vardır. İKP MK sanki şimdiye dek onların hükümete katılmalarını önleyen bir güç varmış gibi davranmaktadır. Evet, bir bakıma Amerika İKP'nin hükümet olmasını istemiyor. Bu da doğaldır. ABD için oportünizm bile çok 'sol'dur. Ama ülke içinde, parlamento içinde duruma bakılırsa, İKP'nin hükümete katılmasında hiçbir engel yoktur. Parlamentoda Hristiyan Demokratların 263, İKP'nin 228 ve sosyalistlerin 57 yeri vardır. Sosyalistler çok kez İKP'ye ortak hükümet önerisinde bulundular. Birlikte 285 yere dayanan böyle bir ortak hükümet hep olanak içindeydi. İKP bunu reddettiği gibi, çekimser kalarak Hristiyan Demokratların azınlık hükümetine destek verdi. Bu verilerin ışığında şimdiki davranış "bayram değil seyran değil enişte beni neden öptü" sözünü akla getiriyor.

İKP MK ekonomik durumu da görüştü. Berlinguer basına verdiği demeçte, bazı kesimlerde ücretlerin (kârların değil!!!) artık akıl almaz ölçülere ulaştığını söyledi. İşçileri, daha yoksul ve daha çok sömürülen kesimlerin yararına özveriye(?) çağırdı. Sendika lideri Senyör Lama'nın ücret artışını kısıtlayıcı kontratı kabul etmeye yanaşarak İKP'ye de yaklaştığını söyledi.

Marksist-Leninist devrim teorisine göre işçiler sosyalist devrimi yaptıktan hemen sonra emekçi halkın öteki kesimlerinin güvenini daha da kazanmak için özveri yaparlar. Onların yaşam düzeyini yükseltmeye ilk ağızda daha çok önem verirler. Ama kapitalizm altında, tekellerin aşırı kârları durup dururken işçileri özveriye çağırmak oportünizmin işçi sınıfının günlük çıkarını bile savunamayacağının canlı kanıtıdır.

FNLA İNGİLTERE'DEN PARAYLA ADAM TOPLUYOR

Angola halkının MPLA önderliğinde yürüttüğü savaşta yenik düşen FNLA, halktan iyice soyutlandı. Ama emperyalizmin bir aracı olan FNLA, Angola'daki halk düzenine baş kaldırma hırsını yitirmedi. Şimdi de İngiltere'de parayla adam topluyor. Pilotlar, uçaksavarcılar, mekanikler ve ordu komandoları için haftada 200 sterlin ücret ödemeyi üstleniyor.

TUNUS'DA DA SINIF SAVAŞIMI SERTLEŞTİ!

Tunus'da sınıf savaşımı sertleşti. Sendika binalarına yapılan aramalar, üyelerin tutuklanmasına ve çekilmez yaşam koşullarına karşı Tunus İşçilerinin Genel Sendikası genel grev çağırdı. Yüzbinlerce işçi genel greve çıktı. Ülkenin dört bir köşesinde büyük işçi gösterileri düzenlendi. Burgiba hükümeti sıkıyönetim ilân etti, işçilerin üzerine orduyu, polisi sürdü. 140 kişi öldürüldü. Sendikacılar ve yüzlerce işçi tutuklandı. Yüzlerce yaralı var. Okullar kapatıldı.

Burjuva basını bu olayları Tunus Libya, ya da aşiretler arası çatışma gibi gösteriyor. Oysa gerçekte bu olaylar işçi sınıfının, 1960'ların başından beri, 1969'dan sonra iyice sağa kayan Burgiba rejimine karşı taşan sabrının bir göstergesi, artık sınıf savaşımının yükseldiğinin kanıtıdır. 1977 ocak ayında hükümetle 5 yıllık kontrat imzalayarak ücretlerin dondurulmasını kabul eden kimi sendika yöneticilerini de sola iten tabandaki kaynamadır. Ocak 1977'deki kontratın hemen ardından mart 1977'de grevler ve gösteriler başlamıştı.

Tunus Komünist Partisi 15 yıldır illegal çalışmak zorunda bırakılmıştır. Tunus Komünist Partisi'nin ocak 1978'de yayınladığı bildiride, "Tunus komünistleri, türlü güçlüklere karşın savaşı bırakmadılar" denmektedir. İşçi sınıfının bu son çıkışları Tunus Komünist Partisi'nin gerçekten savaşı bırakmadığını kanıtlıyor.

Tunus'da gösteriler sırasında bir askeri araç yanarken...

"AVRUPA KOMÜNİZMİ" BELÇİKA'YA DA BULAŞTI

Belçika Komünist Partisi MK'nın 26 ocakta yayınladığı bildiride partinin bağımsızlığından, Batı Avrupa'nın kendine özgü apayrı koşullarından ve yeni çözümlemelerin(?) gereğinden söz edilmektedir. Bildiri Sovyetler Birliği'ne saldırmaktadır. Sovyetler Birliği'nde bürokratik sapmalar(?) olduğunu, bunun yalnızca Stalinizmin(?) sonucu olmadığını söylemektedir. Başka bir deyişle, BKP ötekilerinin yaptığı gibi bir süre Stalin'i kılıf etme yolundan bile gitmeden doğrudan Leninizm'e saldırmaktadır. Bu yeni olgu da gösteriyor ki, oportünizm, başı ezilmedikçe, salgın hastalık gibidir.

NATO GENERALİ LUNS VE AVRUPA KOMÜNİZMİ

NATO'nun önde gelen generallerinden, eski Avrupa komutanı Luns bir açıklama yaptı. Luns şöyle diyor: "Eğer bir komünist partisi, biz de demokrasi oyununu(?) oynayacağız, uluslararası sorumluluklarımıza(?) saygılı kalacağız, Sovyetler Birliği'nden de gelse(?) saldırıya karşı çıkacağız, basın özgürlüğünü(?) saklı tutacağız, özgür yargı sistemine(?) karşı çıkmayacağız diyorsa, bu demektir ki, o parti artık komünist değildir". Lenin'in dediği gibi, düşmanın söylediğine kulak vermenin ne denli önemli olduğu açığa çıkıyor. "Çoğulcu demokrasi" yayagaralarıyla, anti-Sovyetizmle gerçekten de komünist olunmaz!

Savaşım durmayacaktır

Baştarafı 1. Sayfada

hükümete karşı savaşanlarla, işçi sınıfıyla, emekçilerle, tüm ilerici güçlerle bağlaşıklık kurmak yerine, emperyalist çevrelerin çıkarları, istemleri yönünde işbirlikçi burjuvaziyle, iç gericilikle uzlaşma yoluna giriyor. Aynı zamanda işçi sınıfını, onun sendikal hareketini, başta DİSK'i denetim altına almaya, işçi hareketini gemlemeye ve sınıf uzlaşmacılığını dayatmaya çalışıyor. İşçi sınıfı bütün bu oyunları, gelişmeleri, kurulan hükümette işçi sınıfının, halkın can düşmanlarının da yer aldığını görüyor.

Süregen sınıf savaşları, yığınsal eylemler, gösteriler ve son seçimler halkımızın nasıl bir hükümet istediğini açıkça ortaya koymuştur. Bunalım ancak onu doğuran nedenleri yok etmekle ortadan kalkar. Bunun için anti-emperyalist, anti-faşist nitelikte bir program, bir politika ve ulusal demokratik güçlerden oluşacak bir hükümet zorunluktur. Böyle bir hükümetin programı nasıl olmalıdır. Emperyalizmin askersel politik finans örgütlerinden, NATO'lardan, CENTO'lardan, Ortak Pazarlardan çıkmak, askerlerimizi Kıbrıs'dan geri çekmek, ikili anlaşmaları yırtmak, topraklarımızdaki emperyalist üsleri kaldırmak, silâhlanma yarışına son vermek, yeni yığınsal kırım silâhlarını, nötron bombasını ülkemize sokmamak, Uluslararası Para Fonlarının boyunduruğundan kurtulmak, komşularımızla, başta sosyalist ülkelerle ve tüm ülkelerle çok yönlü barışçı dostça, karşılıklı yarara dayalı ilişkilere girmek. En başta devlet mekanizmasını gerici faşist güçlerden temizlemek, kanlı saldırıların, tum yolsuzlukların sorumlularından, devlet hazinesini yağmalayanlardan teker teker hesap sormak, MHP'yi faşist yuvaları kapatmak, komando birliklerini dağıtmak, faşist yasaları, TKP'ye konan yasağı kaldırmak, politik tutuklulara özgürlük sağlamak, lokavtı yasaklamak, genel grev hakkını tanımak, işçi sınıfının, emekçi katmanların, tüm sendikal demokratik sosyal haklarını kısıntısız gerçekleştirmek, gençliğe okuma özgürlüğü ve can güvenliği, Kürt halkına hak eşitliği sağlamak. İşbirlikçi ve emperyalist sermayeyi devletleştirmek, ulusal ağır endüstriyi geliştirmek, demokratik bir toprak reformu yapmak. Halkın istediği, uğrunda savaştığı böyle bir programı gerçekleştirecek olan hükümettir. Bu gibi bir programı uygulamayan bir hükümet uzun süre ayakta kalamaz.

Ülkemizi bunalımların burgacından kurtarabilecek bir program ancak tüm anti-emperyalist, anti-faşist, barıştan, ilerlemeden yana güçlerin ulusal demokratik cephesiyle halkımızın savaş birliğinde gerçekleşebilir. Böyle bir cephede komünistlerin yanında CHP'nin sola açılan yurtsever kanadı, birlikten yana sosyalist partiler, ordudaki yurtsever er, assubay ve subaylar, ülkesini seven, halkının mutluluğunu ve genliğini isteyen herkes yerini almalıdır. TKP, işçi sınıfını, emekçi yığınları, orta katmanları, ulusun büyük çoğunluğunu UDC'de birleştirmek için savaşıyor.

İşçi sınıfımızın, halkımızın özgürlük, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyal kurtuluş için savaşı durmayacaktır. TKP bu savaşın ön sıralarında yürüyor, yürüyecektir.

6.1.1978 TKP Merkez Komitesi

Zafer işçilerin! MESS dize geldi

Baştarafı 1. Sayfada

grup sözleşmelerine karşı çıktı. MESS diretti ve bizi greve zorladı.

Sonunda bütün çabalara rağmen dayanma güçleri bir yerde iflâs etti. Koşullarımızı kabul etmek zorunda kaldılar. Üyelerimiz açısından olumlu bir sonuç sağlanmadan, işyerlerine başımız dik olarak dönmemizin koşulları oluşmadan, görüşmeleri bitirmeye yanaşmadık. MESS'in, ücretleri ve diğer hakları dondurma niyeti tutmadı. İşyerlerini gruplama, küçük sermayeyi alet ederek büyük sermayeyi rahatlatma çabalarına izin vermedik. Her işyerinin koşulları ayrı ayrı kendi durumuna göre görüşüldü ve sözleşmeler böyle bağlandı. Bu anlamda grup sözleşmeleri tutmadı.

Öte yandan, görüşmesi yapılan 40 bin işçinin çalıştığı 60'a yakın işyerinin sözleşmelerinin yürürlüklerinin bitiş tarihlerinin birleştirilmesini kabul ettik. Hepsinin yürürlüğü 1.9.1979'da sona erecek.

Bundan çekinmedik, çünkü toplu grevi becerebildiğimizi, kırılmadan, dağılmadan, bölünmeden ve tam bir disiplin içinde topluca ve uzun süreli grevlere dayanabileceğimizi gördük, yaşadık. İlk başta bu deneyimiz yoktu. Şimdi bir kere başardığımız bu savaşım biçimini yarın çok daha etkili kullanabileceğimizi biliyoruz.

Sonuç olarak yürürlüklerin bitiş tarihlerinin birleştirilmesi, sınıf savaşımlarının somut diyalektiği içinde, ilk savunucularının aleyhine dönmüş olan ve bizim bu gerçekleri değerlendirerek çekinmeden benimsediğimiz bir konu olmuştur.

Bilimsel sendikacılık asıl böylesi karmaşık olgularda alınan tavırlarda ortaya çıkar. Değişen koşullara göre davranabilmek gerekir. Maden-İş bu yeteneğini bir kere daha kanıtlamış bulunuyor.

İşçi sınıfının savaşımı, olumsuz koşulları kabul edip, işverenlerin dayattıklarını kabul etmeyi değil, herşeyi göze alıp savaşıma atılmayı gerektirir. Maden-İş ve onun savaşkan üyeleri işte bunu yaptılar. Mücadele ettiler, dayandılar ve kazandılar. Şimdi tüm bu olumsuz koşullar, lehimize dönmüş bulunuyor. Çok şey öğrendik, çok büyük deneyimler kazandık.

Maden-İş üyeleri şimdi başları dik fabrikalarına geri dönüyorlar, üretimi yeniden ellerine alıyorlar. Yeni zaferler için yeni savaşımlara hazır, onur ve şan içinde, kendileri için üretecekleri günlerin umuduyla 'Türkiye işçi sınıfına selâm' diyorlar."

İTÖF 15.

Baştarafı 1. Sayfada

Maocuların apaçık faşistlerle, polisle, MİT'le işbirliği yaparak ilericilere saldırdıklarını belirttiler. UDC bunlara da karşıdır, dediler. CHP'nin gittikçe sağa kayan üst yönetiminin Feyzioğullarıyla, Sükanlarla, AP'nin truva atlarıyla oluşturduğu bu hükümetin yurdumuzun temel sorunlarına çözüm getiremeyeceği belirtildi. Bu sorunların ancak ileri demokratik bir hükümetle çözümlenebileceği vurgulandı.

Genel Kurul, bugün Türkiye'de demokratik savaşımın ana halkasını, ana belgisini bir kez daha yükseltti: "TKP'ye özgürlük!". İTÖF sekreteri yaptığı konuşmada şöyle dedi:

"...Bugün 'TKP'ye özgürlük!' yurdumuzda demokrasi savaşının ana halkasını oluşturuyor. Ceza yasasından Dernekler ve Siyasi Partiler yasasına, Grev ve Lokavt yasasından Gösteri ve Yürüyüşler yasasına, Yurttaşlık yasasından Basın Yayın yasasına, hemen her yasadaki anti-demokratik maddeler 'TKP'ye özgürlük' savaşına bağlıdır. Bugün bu belgiyi savunan herkes komünist değildir, ancak bu belgiyi içtenlikle savunmayanlara da gerçek bir demokrat bile denmez. 'TKP'ye özgürlük' demek birçok gerici yasanın kırılıp atılması, ülkenin demokratikleşmesi yolunda büyük bir adım demektir."

Yeni dönem Genel Yönetim Kurulu, Onur Kurulu ve Denetleme Kurulu oybirliğiyle seçildi. Tüm karar tasarıları oybirliğiyle onaylandı. Bu, öğrenci yığınının birliğe inancını bir kez daha kanıtladı. Maocuların bölücülüklerine en iyi yanıt oldu.

Böylece İTÖF, 15. Genel Kurulu'ndan birliğini pekiştirmiş, büyümüş, gelişmiş bir örgüt olarak yeni çalışma dönemine girdi.

"Avrupa Komünistleri" artık

Baştarafı 6. Sayfada

vermemiştir. Marks, Engels ve Lenin'in fikirleri olmadan, ne işçi sınıfının devrimci hareketi, ne komünist hareket, ne de işçi sınıfının ve genel olarak yığınların çıkarları uğruna gerçek bir savaşım olamaz.

Azkarate, "Avrupa komünizminin belirleyici özelliği, Sovyet modelini reddetmesidir" diyor. "Eğer Batı Avrupa komünistleri kendi öz kavramlarını yaratmak istiyorlarsa, Sovyet toplum modelini açıkça reddetmelidirler" diyor.

Azkarate'nin Sovyetler Birliği ve sosyalist ülkeler hakkında bilgileri, anti-Sovyet karalamalardan, batı basın yayın organlarının, ülkemizden atılan bir avuç dönek üzerine kopardıkları yaygaradan kaynaklanıyor olsa gerek. Bu yaygaraya hizmet eden Azkarate, Sovyetler Birliği "gerçekte sosyalist bir devlet değildir" diyecek kadar ileri gidiyor. Bu yanıtlamaya bile değmez bir çamurdur.

Peki gerçek sosyalizm nasıl olmalıdır sorusuna Azkarate'nin yanıtları pek açık değil ama fikir veriyor. İspanya için, ekonomik, politik, ideolojik, her alanda "çoğulculu" sosyalizm öneriyor.

Azkarate'nin yaptığı gibi, sosyalist toplumun özellikleri arasına ideolojik çoğulculuğu katmak, pratikte, anti-sosyalist ideolojinin konumlarını saklama çabası anlamına gelir. Ya ekonomik çoğulculuk nedir? Sosyalizmde de kapitalist mülkiyeti saklamak değil midir?

Çoğulculuğun bizim ülkemize ve bizim devletimize uygulanmasına gelince. Herkes bilir ki bizde sömürücü sınıflar ve bu nedenle burjuva ideolojisinin toplumsal taşıyıcıları yoktur. Öyleyse ne yapalım? Manuel Azkarate'yi sevindirmek için, çoğulculuk yaratmak için sınıf düşmanları mı türetelim? Kimse bizden bunu beklemesin.

Bizim yolumuz tümden değişiktir. Bizim yolumuz komünizmi kurma, yani her bireyin yeteneklerinin çok yanlı olarak gelişmesini güvence altına alan bir toplumu kurma yoludur. Sovyet halkı toplumuyla ve devletiyle haklı olarak onur duyar.

Azkarate, yaşayan sosyalizme saldırmakla kendi partisine de zarar veriyor. Anti-Sovyetizm anti-komünizmden ayrılmaz. Anti-Sovyetizm yaparak demokrasi ve özgürlük için bile savaşılamaz.

Dergimizdeki yazıları izleyen kimi batı yazarları, New Times'in sorunu abarttığını yazdılar. Bir gerçek vardır. "Avrupa komünizmi"nin savunucuları emperyalizmin değirmenine su taşıyorlar. Bu bir etiketleme değildir. Yalnızca ders çıkarılması gereken bir gerçeğin belirtilmesidir.

"Birlik büyük birşey ve büyük bir belgidir, ama işçilerin davasının Marksistlerin birliğine gereksinimi var. Marksistlerle Marksizmin karşıtları ve çarpıtıcıları arasındaki birliğe değil" dedi Lenin.

Yaşasın Kürt ve Türk halklarının

Baştarafı 2. Sayfada

lında "Takrir-i Sükun" adında bir yasa çıkardı. Türkiye Komünist Partisi daha da yasaklandı. Burjuvazi polislerle birlikte, yobazlarla birlikte, emperyalist güçlerle birlikte Türkiye Komünist Partisi'ne saldırdı. TKP üyesi birçok komünist öldürüldü ve tutuklandı. Burjuvazinin zindanlarında, hapislerde TKP üyelerinin etleri, tırnakları çekiliyordu, onları elektrik sandalyesine oturtuyorlardı. Bu terör durumu altında Parti, gizlilik durumuna geçti. Türkiye Komünist Partisi bu zor koşullar altında dahi, hiçbir zaman Marksizm'in-Leninizm'in bilimsel yolundan ve ilkelerinden ödün vermedi. Çalışmasını sürdürdü. Bugün de ulusal ve sosyal kurtuluşumuz için kavgasını sürdürüyor. Türkiye burjuvazisi, Kürt ve Türk halkını açlık içerisinde bıraktı. Kendi sınıf çıkarı için zorbalık ve haksızlığı daha da artırdı. 1936 yılında, faşistlerin yönetimindeki İtalya'dan bazı yasaları T.C. yasalarına kattı. Bugün bu yasalar 141 ve 142 diye adlandırılmaktadırlar. Bu faşist yasalardan sonra Türkiye Komünist Partisi'nin hareketi daha da zorlaştı. Türkiye burjuvazisi, sınıfsal çıkarları için, Türkiye halkı içerisinde ırkçılık ve milliyetçilik propagandasına el attı. Bugün de anti-Sovyetizm ve anti-komünizm doğrultusunda propaganda ediyor.

Bu son birkaç yılda, Türkiye toprakları üzerinde sınıflararası savaşım gittikçe sertleşiyor. Emekçilerle büyük burjuvazinin safları ayrışıyor. Avrupa'daki Türkiyeli işçiler de bu savaşımın içerisindedirler. Büyük kentlerde grev dalgaları yükseliyor. Köylerde, artık köylüler ağaların ve beylerin topraklarına saldırıyor, topraklarını işgal ediyorlar. Öğrenciler, okullarda demokratik haklar uğrunda boykot yapıyorlar. İlerici öğretmenler, gerici yasalara karşı, kendi sendikal hakları için yürüyüş ve miting yapıyorlar. Gençler can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü için savaşım veriyorlar. İlerici gençler, öğretmenler, aydınlar: "Yolumuz işçi sınıfının yoludur" belgisini haykırıyorlar. Bunların tümü, tırmanan faşizme ve hayat pahalılığına karşı direniyorlar. Bu ilerici, demokrat ve devrimci güçler 141 ve 142 gibi faşist yasaların kaldırılmasını istiyorlar. Artık miting alanlarında, yürüyüşlerde yüzbinlerce insanımız tek bir ağızdan: "Türkiye işçi sınıfı partisine özgürlük" ve "Türkiye Komünist Partisi'ne özgürlük" belgilerini haykırıyorlar. Bu emekçi halkımız için başarılı bir istemdir, yüce bir erektir. Türkiye Komünist Partisi, *Türk ve Kürt halklarının birlik bayrağını* yükseklere kaldırıyor. Tüm ulusal demokratik güçlerin yolunu aydınlatıyor. İleri demokratik bir düzeni devrimci yolla kurmak için kavgayı hızlandırıyor.

YAŞASIN KÜRT VE TÜRK HALKLARININ BİRLİĞİ!
YAŞASIN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ VE SOSYALİZM!
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİNE ÖZGÜRLÜK!

"Barış ve Sosyalizm

Baştarafı 1. Sayfada

na yayımlanan, dünya komünist ve işçi partilerinin teori ve enformasyon dergisidir. Dergi, 32 dilde 56 ayrı baskı yapıyor ve 150'ye yakın ülkede okunuyor. Derginin baş editörlüğünü dünya komünist hareketinin ve SBKP'nin önde gelen savaşçılarından Konstantin Zaradov yapmaktadır. Helsinki kararlarına imza atan bir ülkede böylesi bir derginin toplattırılması, demokrasi gevezeliği yapanların gerçek yüzlerini açığa vuruyor.

Öte yandan, hakkında soruşturma açılan yazının adının "Oktobr Devrimi'nin Ölümsüz Işığı" olması ilginçtir. Oktobr Devrimi'nin ölümsüz ışığının burjuvaziyi neden bu denli korkuttuğu açıktır. Oktobr'un savaşkan geleneklerinin inatla yaşatılması burjuvazinin uykusunu kaçırıyor. Burjuvazi bu nedenle, Kızıl Oktobr'un tarihsel kazanımlarına saldırıyor.

İ. Bilen yoldaşın DİSK'e mesajı

Baştarafı 1. Sayfada

nist tutumları da yenmek gerekti. Bu gelişme, DİSK'in 5. Kongresi'nden sonra daha da belirginleşti. İşçi sınıfının sınıfsal ve yığınsal örgütü olan DİSK, emekçi halkımızın, ulusun bütün ana sorunlarına sahip çıktı. Emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye, gerici egemen sınıflara karşı ulusal bağımsızlık, barış, ileri demokrasi, toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşında belirgin rol oynadı.

İşçi sınıfı Amerikan köleliğine, faşist tırmanmaya, kapitalist sömürüye, terör ve baskılara karşı grevlerle, yığınsal gösterilerle, yürüyüşlerle savaştı. Bu savaş zaman zaman sıkıyönetim, kanlı terör, yığınsal tutuklamalar koşullarında geçti. İşçi sınıfı Demir Döküm'de, Profilo'da barikatlarda kan döktü. 15-16 Haziran yığınsal direnişiyle politik ve sendikal haklarını savundu. Egemen çevreleri, halk düşmanı hükümeti geriletti. Parlamento'da çoğunluk gericiliğin elinde olmasına karşın Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin yeniden yasallaşmasını, Türkiye işçi hareketinin en yığınsal genel direnişiyle engelledi. Anti-demokratik, halk düşmanı düzene, gerici-faşist karması hükümete karşı Demokratik Hak ve Özgürlükler mitingleriyle yürüdü. Proletarya enternasyonalizmi ülkü ve ilkelerini, işçi sınıfı, 1976 ve 1977 1 Mayıs yürüyüş ve mitingleriyle politik yaşama geçirdi. Maden-İş'in, metalurji işçilerinin tarihsel grevi işçi sınıfının savaş gücünü, özverisini, örgütlülük ve bilinçliliğini parlak bir biçimde yansıttı. İşçi sınıfı birliği için savaştı ve ulusal demokratik güçlerin eylem birliği ilkesini geniş emekçi yığınlara yaydı.

DİSK işte böyle bir savaş süreci içinde yükseldi. Böylesi bir gelişme karşısında burjuvazi, işçi sınıfına yönelik saldırılarını daha da arttırdı. Özellikle DİSK'i boy hedefi yaptı. Bu saldırı yalnız 1 Mayıs Alanı'nda olduğu gibi panzerlerle, kurşunlarla sürmüyor. İdeolojik sızmalarla, değişik yöntemlerle Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu DİSK'i pasifliğe itmek biçiminde de yürütülüyor.

Değerli Dostlar,

Faşizm tehlikesi günden güne üsteliyor. Türünler, Türkeşler, Demireller, Kontr-Gerilla örgütlerini halkın üzerine sürüyor. Orduda gerici, militarist kliği kışkırtıyor. Bunlar hükümet devirmesine hazırlanıyor. Kan döküyor, iç savaşlara doğru gidiyor. Bunlar Şili faşist hükümet devirmesine özeniyor. Böyle bir durumda savaştan çekinmekle, olaylara seyirci kalmakla olayların önlenemeyeceği herkesçe görülüyor. Faşizm tehlikesi ancak işçi sınıfının 1 Mayıslarda, DGM'lere karşı savaşlarda olduğu gibi yığınsal eylemleriyle, tüm demokratik, anti-emperyalist güçleri çevresinde toplamasıyla önlenebilir. Böylesi bir eylem çizgisi, DİSK'in 6. Genel Kurul kararlarına, işçi sınıfımızın ve halkımızın ulusal çıkarlarına uygundur.

TKP, tarihsel sorumluluğun bilincinde, işçi sınıfının, halkımızın savaşımının içinde, tüm ilerici güçlerle omuz omuza yer alıyor, ulusal bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm bayrağını yükseklerde tutuyor. Dost selâmlarımızla.

TKP Merkez Komitesi
Genel Sekreteri
İ. Bilen
11 Şubat 1978

Oportünizm yine

Baştarafı 6. Sayfada

partiler özgür olacak. Proletarya diktatörlüğü olmayacak. NATO'dan, Ortak Pazar'dan çıkılmayacak. Son olarak, İspanya Komünist Partisi'nden Azkarate ve İtalya Komünist Partisi'nden Lumbardo Radice, gerici Batı Alman dergisi *Der Spiegel'de*, "ekonomik çoğulculuktan" söz ediyorlar. Yani burjuva partilere dokunulmayacağı gibi, kapitalizme de el sürülmeyecek! Yani oportünist partiler bugün sosyaldemokrat partilerin işlevini üstleniyorlar. İşte Sovyet yazarlarının sık sık işaret ettikleri Avrupa'da kimi komünist partilerinin sosyal demokratlaşma süreci budur. Olaylar her geçen gün onları doğruluyor.

ATILIM'a bağış yap!

Atılım'a bağış gönüllüdür ama ilericiler, devrimciler, yurtseverler için gönüllü olduğu kadar zorunludur

Atılım işçilerin, emekçilerin, devrimcilerin gazetesi. Bizim gazetemiz. Faşizme, emperyalizme, kapitalizme karşı savaşta, oportünizme maoizme karşı savaşta bayrağımız. *Atılım* bize devrim savaşımızda Leninci doğru yolu gösteriyor.

Yurdumuzda devrim dalgası kabarıyor. TKP bu dalgada,kaptan köprüsünde Bilen yoldaş, ustalıkla, tam yol ilerliyor. Devrim dalgası yığınları ayağa kaldırmış. Devrimci özveri yüksek. Devrimci özverimizi son kuruşumuza kadar *Atılım*'a akıtalım! Kurtuluş yolunu *Atılım* gösteriyor! Gazetemizi yığınsallaştıralım!

TKP'yi yasaklayan, yığınlardan saklamaya çalışan burjuvazi elbet bu kampanyaya da set çekmeye çabalayacaktır. Devrimcilere, ilericilere, kampanyaya katılan militanlara baskı terör uygulamaya çalışacaktır. Bu teröre en iyi yanıt daha da yığınsal bir kampanya olacaktır.

Bu kampanya burjuva kuyrukçuluğuyla, ödünlerle varlıklarını sürdüren legalistlere, sağ oportünistlere de şamar gibi inecektir.

Kampanyaya yığınsal katılalım! Devrimci özveriyle yaptığımız bağışları devrimci yaratıcılıkla *İşçinin Sesi*'ne ulaştıralım! Burjuvaziye kaptırmadan, Avrupa'daki tanıdıklar yoluyla, yurt dışına gidenlerle gönderelim! Yaratıcı yöntemler bulalım.

Atılım'ımıza bağışlarımızı ulaştıralım, unutmayalım, *Atılım*'a bağış gönüllüdür, ama ilericiler, devrimciler, yurtseverler için zorunludur.

1 Mayıs bu yıl İzmir'de de kutlanacak

28 ocak cumartesi günü DİSK 3. Bölge Temsilciler Kurulu, Cemal Kıral başkanlığında toplandı.

DİSK sendikalarının bölge temsilciliği sınırındaki şubelerinin ve bölge temsilcilerinin katıldığı toplantıda, 1 Mayıs'ın İzmir'de de kutlanması için DİSK'e başvurma kararı oybirliğiyle alındı. Öte yandan, 1 Mayıs'ın kutlanmasına ilişkin olarak kurulan komite, hazırlık çalışmalarına hız veriyor.

DİSK 3. Bölge temsilcisi Cemal Kıral

OKUYUCULARIMIZ YAZIYOR

Çocuklar çiçeği devrimin

Bu şiir, devrim kavgasında çiçeği burnunda düşenlere adanmıştır.

Çocuklar devrimin çiçeğidir
Bıyığı terlemeden, onaltısında
Yaşamın çeyreğinde, kavganın ortasında
Anasından başka sevmeden bir kadını
Halkını ve silâhını severek
Kurtuluşun türküsünü söyleyerek
Çiçeğe koşan arılar gibi
Doludizgin sürerek atlarını
Ölümün büyük okyanuslarından geçerek
Dağbaşlarında tutuşturan devrim ateşini
Çocuklar çiçeğidir devrimin.

Çiçeğidir çocuklar devrimin
O yabanıl otlar arasından
Emerek kendi özsuyunu
Ve gizli bir kahırla besleyip öfkesini
Gelişip serpilen
Ve meyva çağında ansızın
Dalından koparılmış vakitsiz bir gül gibi
Saygıyla kucaklayan toprağı
Çiçeğidir devrimin çocuklar.

II
Devrimin çocuklar çiçeğidir
Halkımın yiğit ve namuslu sesinde
Bir sevda türküsü gibi sıcak
Onurlu, cessur ve atak
Belli ki şakağında pıhtılaşan kan
Kavganın bahçesinde açan bir güldür
Ve göğsünde bir demet karanfil
Hain bir kurşunun açtığı yara.

Biliyoruz ki adımız gibi kesin
Yerde kalmayacak bu kanlar
Boşuna ölmüyor savaşanlar
Doğrulup dizlerimizin üstüne bir gün
Hapislerden, zindanlardan, prangalardan
Tünellerden, mazgallardan, barikatlardan
Tuzaklardan, çemberlerden, ablukalardan
Çıkacağız devrimin şafağına.

Uzak geçmişlerden yakın geleceklere
Dörtnala koşturup atlarını
Umudu, türküyü, sevgiyi harmanlayıp
Taşarak dağlardan, ovalardan
Köylerden, kentlerden, kasabalardan
Caddelerden, sokaklardan, alanlardan
Okullardan, işliklerden, fabrikalardan
Grevlerden, işgallerden, boykotlardan
Dövizlerden, afişlerden, pankartlardan
Halkımın üstüne geren kanatlarını
Sonra dal dal devrilen toprağa
Bir gelincik tarlasında bayraklaşan
—ölümü aşan
çocuklar çiçeğimiz anımız
çocuklar peteğimiz balımız
çocuklar kanadımız kolumuz
Ölüm denizlerinden de geçse yolumuz
Yeniden uç verecek binlerce dalımız
Devrimin çiçeği çocuklarımız.

(A. Karadeniz, Ankara)

Kontr-gerillacılardan hesap sorulsun!

Mecliste İçişleri Bakanlığı bütçesi görüşülürken Kontr-Gerilla denilen gizli işkence-cinayet-provokasyon örgütünün üzerinki perde aralandı. CHP Senatörü Niyazi Ünsal, Kontr-Gerilla'nın doğrudan doğruya Genel Kurmay Başkanlığı'na bağlı olduğunu ve CIA, Entelijans Servis, Federal Almanya İstihbarat Örgütü gibi emperyalist casusluk merkezleriyle sıkı işbirliği yaptığını açıkladı. Ünsal, resmi adı "Seferberlik Tetkik Kurulu" (STK) olan Kontr-Gerilla'nın her yıl devlet bütçesinden 200 milyon lira aldığını belirtti. Ünsal, "bu örgüte alınan herkes, örgüt hakkında en küçük bilgi verirse öldürüleceğini biliyor" dedi.

Kontr-Gerilla'nın kurucusu ve yöneticisi emekli general Cihat Akyol, köşeye sıkıştırılınca, bu terör örgütünün 12 Mart'tan bu yana çevirdiği karanlık, kanlı dolapları ülke güvenliğinin bir gereği gibi göstermeye yeltendi. Kanlı general eskisi, "gayri nizami harbin ve bu özel harp dairesinin uydurma olduğunu reddetmiyorum" dedi. Sadist general Akyol, "12 Mart yöneticileri benim bilgilerimden yararlandılar" diyerek iğrenç suçunu itiraf etti. Ziverbey Köşkü denilen işkence merkezinde STK'dan albay, binbaşı ve yüzbaşı rütbesindeki işkence uzmanlarının yüzlerce yurtseveri işkenceden geçirdiğini açığa vuran Cihat Akyol, o dönemde, İstanbul Sıkıyönetim Komutanı olan Faik Türün'ün de sorumlular arasında olduğunu açıkladı. "Türün cevap versin" dedi.

Burjuvazi egemenliği sürdürebilmek için devrimcilere karşı her zaman gaddar olmuştur.

Niyazi Ünsal

Kürt halkı da bu barbarlıkların, yığınsal işkencelerin boy hedefidir. Kürdistan'da köyleri, kentleri basmak, Kürt halkına karşı akla hayale gelmedik vahşeti yapmak, Türkiye burjuvazisinin günlük eylemlerindendir. Kontr-Gerilla, bu vahşetin aracıdır, komünistlere, yurtseverlere karşı, işbirlikçi, holdingci burjuvazinin vurucu örgütüdür. Bilinen, bilinmeyen nice cinayetin, provokasyonun, Kültür Sarayı ve Marmara yolcu vapuru yangınları gibi sabotajların sorumlusu Kontr-Gerilladır.

Kontr-Gerilla'nın ipliği pazara çıktıktan sonra, polis ve MİT şefleri, 12 Mart'ın cellâtları, faşist subaylar, faşist MHP ve Ülkü Ocakları'nın ırkçı yöneticileri, bizzat Türkeş'in kendisi, Demireller, eski Kontr-Gerillacılar, kaniçiciler yeni bir örgütlenmeye geçtiler. Yeni işkence örgütünün adı, Devleti Kurtarma Hareketi, kısa adıyla Dev-Kurt' dur. Amacı, legal-illegal yollardan işkenceleri, faşist saldırı ve cinayetleri yürütmek, açık faşist bir darbeye zemin hazırlamaktır. Yerli ve yabancı tekellerin egemenliği sürdükçe, bu işkence, cinayet örgütlerinin biri gider, ötekisi gelir. Bu gibi örgütlerin sürekliliği, bir bakıma, onları örgütleyen, işkence ve komploları uygulayanların cezasız kalmasındandır. 12 Mart'tan sonra Ecevit hükümeti Kontr-Gerilla cellâtlarını af kapsamına aldı. Bu, cellâtların daha da azgınlaşmasına, açık cinayetlere geçmesine yol açtı. Bunu Ecevitçiler de biliyor. İşkence ve cinayetlere karşı olduğunu ağzında geveleyen Ecevit'in önünde iki yol vardır: Ya tüm gerici, faşist güçlerin, Kontr-Gerilla örgütlerinin üstüne yürür, onları yok eder, ya da bu kanlı kara güçlere boyun eğer.

TKP'nin Sesi Radyosu, konuya ilişkin olarak yaptığı yayında, hedefi şöyle gösterdi:

"Kontr-Gerillacıların, Ülkü Ocakları'nın, MHP'yi yönetenlerin, MİT, CIA'nın Türkiye sorumlularının, işkenceci ve katil polis şeflerinin, polislerinin isimlerinin açıklanması ve bunların yargılanmalarının sağlanması için bütün demokratik, anti-emperyalist, anti-faşist güçler biraraya gelmeli, bu savaşımı ortaklaşa örgütlemelidirler. Ancak bu gibi bir savaşım yöntemiyle Kontr-Gerillaları yenmek, onların başka başka adlarla hortlamasını engellemek mümkündür. Bu yolda elde edilecek her başarı, demokrasi ve sosyalizm yolunda bir adım daha ilerlemek demektir."

●

İŞÇİNİN SESİ RADYO AJANSI ÇIKTI

Abone tutarı: (uçak postası dahil)
1 aylık: 5 pound, 30,00 DM, 100 TL.
(ya da 4 kitap — Türkiye için)

ABONE OLUN!
ABONE BULUN!

İSRA Bülteni abone olanlara pazartesi hariç her gün düzenli olarak uçakla postalanacaktır.

İşçinin Sesi atılımlarına bir yenisini daha kattı. *İşçinin Sesi Radyo Ajansı'nı* (İSRA) kurdu. İSRA, her gün Türkiye saatiyle 10.10'da ve 18.40'da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden dinlenebilen *TKP'nin Sesi Radyosu'nun* yayınlarını yazıya çekiyor. Bülten halinde bastırıp, abonelere postalıyor.

TKP'nin Sesi'ni dinleme olanağı bulamayanlara onu yazılı olarak ulaştırma girişimi, TKP'nin sesini daha geniş yığınlara duyurulma girişimi desteklenmelidir. İSRA bülteni, Türkiye halkının yiğit partisinin, işçi sınıfı partisinin politikasını yığınlara yaymada önemli bir araçtır. Radyodan yayınlanırken iyice anlayamadıklarımızı yazılı metinden kolaylıkla kavrarız. İyi kavradığımız oranda da yığınlara daha iyi anlatırız.

O halde, haydi, İSRA'yı güçlendirmek için görev başına. Abone olup, abone bulalım.

İŞÇİNİN SESİ'nin bu sayısı 14.000 adet basılmıştır

İŞÇİNİN SESİ . . . . 15 GÜNLÜK DEVRİMCİ İŞÇİ GAZETESİ
Sahibi . . . . İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği
Yazışma Adresi . . . . 56 Mansfield Rd., Ilford, Essex, England
Masrafı 15p . . . . Yıllık Abone £6 (sterlin) (Almanya için 30 DM)
Baskı . . . . Anvil Printers Ltd (T.U.)